

Leonie

ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Een vervolgverhaal

Seizoen 1, deel 2

Marjolein

marjoleinschrijftover.nl

Leonie

Ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Seizoen 1, deel 2 (aflevering 26 t/m 65)

26. Leonie levert haar sleutel in

Het was raar te weten dat haar kinderen nu met Erik aan de keukentafel zaten en dat zij er niet bij was, dat ze ze niet zou zien vandaag. Het stemmetje in haar hoofd vertelde haar dat dit haar eigen keuze was en dat was natuurlijk zo, ze zou er wel aan wennen.

's Morgens was ze naar Erik's huis gereden en haar vader was ook gekomen. Hij had een aanhangwagen geleend van een buurman en samen hadden ze daar de bank op getild en later nog een keer de eettafel en de stoelen. De auto's hadden ze vol gezet met dozen en tassen en later nog een keer met alle kleding van Leonie die uit de hangkast kwam. 'Jij hebt niet te weinig kleren geloof ik', had haar vader opgemerkt nadat er in zijn ogen geen einde leek te komen aan de stroom kleding. Ze had gegrinnikt. Toen alles uit het huis leek te zijn was ze nog een keer van boven naar beneden gelopen, ze had ieder kastdeurtje nog een keer open gedaan om te zien of ze niets vergeten was. Onder Erik's bed stonden nog haar pantoffels en in zijn nachtkastje lag nog een boek dat van haar was. Ze had de babyboeken die bij de kinderen in de kamers stonden ook meegenomen. Die had zij al die jaren tenslotte bijgehouden, dus ze vond dat die bij haar moesten staan. Als laatste viel haar oog ineens op de kapstok, daar had ze al een tijd niet naar gekeken, realiseerde ze zich. Er hingen nog een paar jassen van haar aan en ze nam ook nog even de mandjes door die bovenop de kapstok stonden. Daar haalde ze nog haar handschoenen en een paar sjaals uit. Die was ze dus bijna vergeten. Ze keek nog één keer in de woonkamer en legde toen haar huissleutel op de keukentafel, de nieuwe keukentafel van Erik, zoals ze met hem had afgesproken.

Dit was het dan. Het einde van de periode dat ze hier had gewoond, het einde van haar gezin. Ze voelde er nu even niet zoveel bij. Ze zat in deze rollercoaster en ze moest nu dóór, zo voelde ze dat. Ze draaide zich om, deed de keukendeur achter zich dicht en trok ook de voordeur dicht. Haar vader stond bij het tuinhekje op haar te wachten.

'Gelukt meisje?' zei hij en sloeg zijn arm om haar heen.

'Ja, gelukt', zei ze en ze knikte naar de tas spullen die ze nog uit het huis had gehaald.

'Dit is het laatste, ik was bijna mijn jassen vergeten', grinnikte ze. Haar vader nam de jassen, die ze over haar arm had gehangen, van haar over.

'Tja, dat kunnen we niet hebben', zei hij en hij legde ze op de achterbank van zijn auto. Ze stapte aan de passagierskant van haar vader's auto in en samen reden ze naar haar appartement, naar haar nieuwe leven. Nu kon het echt beginnen.

27. Leonie voelt de zon op haar gezicht

Tja, daar zat ze dan in haar eigen huisje. Het was stil. De lege kamers van haar kinderen schreeuwden de stilte uit. In haar woonkamer stonden nu de bank en de eethoek die tot gisteren bij Erik in huis hadden gestaan. Het was even wennen, ook qua gevoel. Tot nu toe was alles in huis nieuw of van iemand anders geweest, maar deze meubels waren uit haar huwelijk, die hadden zij en Erik samen uitgezocht. En nu stonden ze in haar appartement. Voor het eerst vroeg ze zich af of ze dat eigenlijk wel wilde. Wellicht, als de kinderen er niet waren geweest, had ze wel gekozen voor allemaal andere meubelen, maar het leek haar voor de kinderen wel goed als dit niet een heel nieuw vreemd huis was, als er toch ook wat bekende spullen stonden. Het leek haar beter voor hen, vertrouwder.

Ze was een tijdje bezig geweest met het uitpakken van de dozen. Heerlijk om al haar kleren een plekje te geven in haar nieuwe kast. Ze merkte dat het voor haar ook werkte om haar eigen vertrouwde spulletjes in haar nieuwe huisje neer te zetten. Het zorgde ervoor dat het huis meer eigen werd. Ze realiseerde zich dat de kasten nog bij de kringloopwinkel stonden, die kon ze nu wel laten komen. Ze besloot even een broodje te eten en daarna naar het centrum te gaan om de afspraak voor het brengen van de meubels persoonlijk te maken. Dan kon ze meteen even kijken of ze nog een leuk nachtkastje hadden.

'Leonie! Hoorde je me niet?' Leonie draaide zich om en zag Judith met een verhit gezicht aan komen draven. Kennelijk zat ze al even achter Leonie aan, die diep in gedachten zat vanaf het moment dat ze uit haar auto was gestapt en de parkeerplaats over was gelopen in de richting van de kringloopwinkel. Ze stond er nu bijna voor de deur.

'Jij was ver weg! Jeetje, ik ben helemaal buiten adem!' Judith nam een paar grote teugen lucht om weer op adem te komen. Leonie grinnikte. 'Ja kennelijk', zei ze. 'Ik was op weg naar de kringloop om een afspraak te maken om mijn meubels te laten bezorgen. En ik zoek nog een nachtkastje'. Judith was Leonie's collega, ze werkten al jaren samen op hetzelfde kantoor en konden het goed vinden samen. Judith was ruim tien jaar ouder dan Leonie, maar van dat verschil hadden ze nooit veel gemerkt.

'Heb je tijd voor koffie straks, anders? Cappuccino op het terras daar?' Judith gaf met haar hoofd een knik in de richting van een koffiezaakje waar ze wel vaker hadden gezeten. Judith had haar vaak aangehoord in de aanloop naar de scheiding.

'O jaaa, daar heb ik wel zin in', zei Leonie 'ga anders ff mee naar de kringloop, dan kun je me assisteren bij het uitzoeken van een nachtkastje'.

Even later zaten ze samen op het terras, het was nog wat frisjes, maar ook wel even lekker om de zon op het gezicht te voelen. De meubels zouden morgen bezorgd worden en Leonie had een schattig klein lichtblauw buikkastje gevonden dat als nachtkastje zou gaan fungeren. Judith kon het alleen maar eens zijn met die keuze.

28. Leonie en Judith eten appeltaart

'Wil je nog een cappuccino? Ik trakteer!' zei Judith en ze wenkte al naar het meisje dat aan het bedienen was. Leonie glimlachte alleen maar ter goedkeuring.

'En doe er ook twee lekkere stukken appeltaart bij. Met slagroom', bestelde Judith. Leonie keek haar aan en schudde met haar hoofd. 'Dat heb jij wel verdiend', zei Judith tegen Leonie. 'Nou, het waren me de weken wel', ze Leonie terwijl ze haar ogen dicht deed en genoot van de zon die op haar gezicht scheen.

'Het is best stil zo hoor, in huis', vertelde Leonie. 'Ik ben dat natuurlijk helemaal niet meer gewend. 's Avonds naar bed gaan in zo'n stil en leeg huis. Ik ben nog nooit een nacht alleen geweest, dus dat is echt wel wennen. En 's morgens... het is zo ontzettend stil. Geen kinderen die ruzie maken over van alles en nog wat. Ik denk dat ik er wel aan ga wennen en ik denk zelfs dat ik het af en toe best fijn zal vinden, maar wennen is het wel.'

Judith keek voor zich uit. 'Tja, bij mij is het anders natuurlijk, maar toen Jessica de deur uit ging, vond ik het ook stil hoor. Het is goed, ze vliegen nu eenmaal uit en je bent er dan ook wel aan toe, maar het is ook wennen. Dat kan je gewoon allemaal tegelijkertijd voelen!' Judith barstte in lachen uit. Leonie glimlachte. 'Ja, maar jouw dochter was eraan toe om de deur uit te gaan, die was.... wat? 27 ofzo?'

Jessica, de dochter van Judith en haar man Ronald was twee jaar eerder de deur uit gegaan, nadat Judith het er regelmatig met Leonie over gehad had dat haar dochter toch al tijden 'over de datum was'. Maarja, het viel niet mee woonruimte te vinden. Uiteindelijk hadden Jessica en haar vriend Ruben een flatje gevonden in een dorpje verderop en zo was het er dan toch van gekomen. Toen de verhuizing eenmaal achter de rug was, was het Judith alsnog tegen gevallen wat het emotioneel teweeg had gebracht. Jessica was enig kind en Judith's leven had altijd grotendeels in het teken gestaan van haar enige dochter. Zij en Ronald hadden dolgraag een groot gezin willen hebben, maar het was, tot hun beider verdriet, bij Jessica gebleven.

Maar in het afgelopen jaar had Judith zichzelf herpakt. Ze was gewoon vijf ochtenden blijven werken, zoals ze altijd had gedaan, maar ze was een middag in de week vrijwilligerswerk gaan doen. Ze bezocht dan oudere mensen die eenzaam waren, gewoon voor een praatje, even koffie of thee drinken en soms een wandelingetje maken. En ze had een moestuin genomen. Ze was altijd al in de weer geweest met haar tuin, maar nu had ze van de gelegenheid gebruik gemaakt en had een moestuin gehuurd op het volkstuintencomplex. Leonie had er niet zoveel mee, maar Judith kon er heel enthousiast over vertellen. Judith's man had een drukke baan, maar zorgde altijd dat hij op tijd thuis was en één keer in de week gingen ze altijd samen uit eten. Na al die jaren investeerden ze nog altijd in elkaar. Leonie vond het huwelijk van haar collega soms echt jaloersmakend.

'Hè, wat heerlijk even zo', genoot Leonie. Judith glimlachte tevreden. Haar geliefde collega had een zware tijd achter de rug en ze was blij dat ze haar een beetje kon steunen. Bij het afscheid had Judith haar armen om Leonie heen geslagen. 'Je moet snel even komen kijken in mijn paleisje', zei Leonie. Judith knikte, dat zou ze zeker doen.

29. Leonie's meubels worden bezorgd

Vrijdag 's middags waren twee heren van de kringloop gekomen om haar kasten te brengen. Daar hadden ze wel even flink wat werk aan, twee kasten en een televisiekastje, allemaal de trap op. Haar nachtkastje had ze zelf de trap op gedragen, scheelde die mannen toch weer een rondje. Ze had de heren een heerlijk bakje Senseo aangeboden en dat hadden ze dankbaar aanvaard.

'Je hebt het leuk voor elkaar hier, die kasten staan prima bij de rest van je interieur' had de ene gezegd, een lange man die Leonie in de vijftig schatte en die Frank bleek te heten. Hij was bepaald niet mensenschuw en kletste er lekker op los. Leonie moest om hem glimlachen. De andere schatte ze iets ouder, was een stuk kleiner en zei niet zoveel. Toen ze hun koffie op hadden, stonden ze gelijktijdig op, bedankten voor de koffie en vertrokken weer, alhoewel Leonie ze even later beneden zag staan, beiden met een sigaret. Ze keek tevreden haar woonkamer rond. Die Frank had gelijk: de meubels stonden heel leuk bij de rest van de spullen, het maakte haar woonkamer echt af, het was nu ineens heel huiselijk. Ook de witte buffetkast in de keuken stond prachtig, ze was er heel blij mee. Om haar lichtblauwe nachtkastje moest ze glimlachen, het was een beetje meisjesachtig, maar dat mocht, ze deed nu lekker wat ze zelf wilde.

Ze zag wel een beetje op tegen het weekend. Ze had haar kinderen al drie dagen niet gezien en daar zouden nog twee dagen bij komen. Ze had ze wel geappt, 's avonds in ieder geval om ze welterusten te wensen, maar ze wilde niet teveel inbreuk maken op hun leven bij Erik, ze moesten ook aan de situatie wennen. Ze besloot Judith een appje te sturen om te vragen of die in het weekend even tijd had om op bezoek te komen. Maandag zou ze weer aan het werk gaan. Ze had gevraagd of ze wat meer uren kon gaan maken, omdat ze de kinderen niet elke dag meer had. Voorheen werkte ze onder schooltijd en haar werkgever was ermee akkoord gegaan dat ze op donderdag en vrijdag, als de kinderen bij Erik waren, de hele dag zou werken. Dat waren toch weer wat extra uurtjes. Ze wilde graag zo snel mogelijk helemaal voor zichzelf zorgen en niet afhankelijk zijn van alimentatie. Helaas zat dat er nu nog niet meteen in, maar met een paar jaar hoopte ze dat ze zo ver was.

'Ronald moet morgenmiddag even bij een vriend helpen, zal ik dan even komen?' antwoordde Judith ondertussen. 'Prima! Zie ik je wel verschijnen!' Antwoordde Leonie blij. Ze bedacht dat ze zondag anders wel even bij haar broer langs kon gaan om haar nieuwe neefje nog een keertje te bewonderen. Door alle perikelen had ze die nog maar twee keer gezien.

30. Leonie heeft geen groene vingers

's Morgens had ze een rondje over de markt gelopen, maar jeetje, wat voelde dat gek zo in je eentje! Ze had een pak lekkere stroopkoeken gekocht voor als Judith vanmiddag zou komen en wat bolletjes voor zichzelf, voor de lunch en voor morgen. Geen Ismay die zeurde of ze nog even naar de speelgoedwinkel gingen, iets waar ze meestal geen zin in had, maar nu miste ze het. In recordtijd was ze de markt over en weer op weg naar huis, waar ze een dubbele cappuccino voor zichzelf maakte en achter haar laptop kroop met een stroopkoek. Schoonmaken hoefde ze nog niet, alles wat gloedhagelnieuw, dus hing ze een beetje rond op internet, niet gewend aan zoveel tijd voor zichzelf. Hoe moest ze haar weekends in gaan vullen? Om de week waren de kinderen niet bij haar en zou ze dus veel tijd over hebben. Nou ja, dat ging ze wel zien, eerst maar eens een tijdje kijken hoe het allemaal ging.

Ze was in slaap gesukkeld op de bank toen de bel ging. Ze sprong op en sprintte erheen. Judith kwam lachend binnen 'Sliep je, meisje?' zei ze. 'Eeh... ja! Ik ben moe en het is zo stil in huis!' zei Leonie. 'Snap ik schat, hier, voor jou!' Ze drukte Leonie een aardbeienpot in haar handen, al gevuld met aardbeienplantjes. 'Wat een leuke! Maar ik heb niet van die groene vingers hoor!' waarschuwde Leonie. Dat Judith nou gegrepen was door het moestuinvirus, wilde niet zeggen dat zij dat ook ging doen. 'Nee joh, dit is heel simpel, je zet hem op een zonnige plek en je geeft hem af en toe water. En... je plukt de aardbeien eraf als ze rood zijn! Da's alles. Nou, denk je dat dat lukt?' Judith sloeg haar op de schouder. 'Hij is leuk, dank je wel', zei Leonie.

's Avonds had ze een pizza genomen en een film opgezet. Een lange dramafilm, een lekkere jankfilm, heerlijk, dat kon ze wel gebruiken. Een paar kaarsjes aan en een fleecedeken over zich heen, lekker met wat kussens, een pot thee en een schaalje chocolaatjes op de bank. Zonder commentaar over de film, zonder kinderen die door de film heen praatten, zonder vragen of verzoeken waardoor ze van de bank moest komen, gewoon alleen even zij, comfortabel op de bank, en de film. Om half twee werd ze wakker op de bank. Het einde van de film had ze gemist, ze was kennelijk in slaap gevallen.

31. Leonie zingt luidkeels mee

Zondagochtend. Leonie werd wakker in haar bed in een stil huis. Goh, wat viel haar dat toch tegen! De stilte waar ze soms zo naar verlangd had, vloog haar na een paar dagen al naar de keel. Jeetje, wat viel dat haar tegen van zichzelf. Ze besloot dat ze er gewoon aan moest wennen. Ze ging naar haar keukentje om een uitgebreid ontbijt voor zichzelf te maken. Daarna nam ze een lange douche en merkte ze dat ze liep te neuriën.

Ze ging naar haar broer en schoonzus, daar had ze zin in. En haar neefjes en nichtje weer eens knuffelen, dat kleine grut van haar broer, heerlijk! Zelf moest ze er niet meer aan denken, die kleintjes en haar broer en schoonzus hadden er nu vier! James, de oudste, was vier, dus ze zaten ook nog allemaal dicht op elkaar, steeds met ongeveer anderhalf jaar ertussen. Leonie schatte in dat het vooral de wens was van Tamara om veel kinderen te krijgen en dan nog dicht op elkaar ook, maar Alexander was wel een hele leuke vader voor zijn kinderen. Alexander was sowieso altijd een rustige, bedachtzame en lieve jongen geweest, zelfs als puber. Leonie kon zich geen ernstig pubergedrag van hem herinneren.

In de auto op weg naar haar broer zette ze de muziek flink hard aan en zong luidkeels mee, dat luchtte op én ze werd er vrolijk van. Alexander zag het toen hij de deur voor haar open deed. 'Zo zussie, wat zie jij er uitgelaten uit!', constateerde hij terwijl hij zijn arm om haar schouder sloeg en haar een kus gaf. Tamara zat met baby Liam op de bank, Leonie bukte om haar te begroeten. Ondertussen kwamen James, Mason en Liv van de trap af rennen en stortten zich alledrie op haar. 'Hey monsters!' begroette ze haar neefjes en nichtje, terwijl ze op haar hurken ging zitten en haar armen wijd uitspreidde. De kinderen vonden het leuk haar omver te duwen en even later lag ze languit op de grond met de hele meute bovenop zich. 'Nou, laten jullie Leonie nu even met rust, straks vlucht ze nog voor jullie', maande Alexander. 'Koffie?' vroeg hij. 'Graag!' zei Leonie en ze ging op de bank zitten, naast Tamara die baby Liam inmiddels aan het voeden was. Wat een rust straalde er toch uit van een baby die bij zijn moeder aan het drinken was. Ook Tamara had die rust, de wereld om haar heen kon helemaal instorten, zij was er dit moment voor haar kind en niets kon haar daarvan afhouden.

32. Leonie ruikt aan de haren van haar babyneefje

Na het voeden en het boertje had Tamara baby Liam bij Leonie op schoot gezet. Leonie drukte haar neus in zijn haartjes om de heerlijke geur van Zwitsal haarolie op te snuiven. Liam was warm en slaperig en viel tegen Leonie aan in slaap. Liv, Leonie's nichtje die ruim anderhalf is, vlijde zich naast Leonie tegen haar aan. 'Hey mooie meid, red jij het een beetje tussen al die jongens?' zei Leonie tegen haar terwijl ze haar handen door Liv's krulletjes haalt. Ergens vond Leonie het wel sneu voor dat kleine meisje dat net anderhalf was toen ze al grote zus werd, net als dat ze dat vond bij haar neefjes.

Ze kletste wat met haar broer en schoonzus. Koffiepraat. Over hoe Liam zich ontwikkelde en over de andere kinderen, over Leonie's kinderen en de verhuizing, maar allemaal veilige praat, geen diepte. Met Tamara was ze ook nog nooit verder gekomen dan koffiepraat. Haar interesses liggen voornamelijk bij haar kinderen en haar huis, had Leonie ingeschat. Eerlijkheidshalve moest Leonie wel toegeven dat ze ook niet zoveel had geïnvesteerd in haar schoonzus, mede door de reisafstand en haar eigen drukke leven. Ze zag Tamara ook eigenlijk alleen in volle kamers, in ieder geval niet één-op-één, wat de vertrouwelijkheid en diepgang vaak wel ten goede komt.

Mason kwam naar Leonie toe met een tekening die hij had gemaakt en die hij aan haar wilde geven. Ze zag dat Mason had geprobeerd haar huis te tekenen met haarzelf en Mason erin getekend. Mason had haar voorzien van een brede glimlach. Ze knuffelde haar neefje en beloofde de tekening op te hangen. Liv werd voor haar middagslaapje naar boven gebracht door Tamara en Alexander schonk nog wat in voor Leonie. 'Ondanks alles zie je er goed uit, zusje', zei Alexander 'Ik zie dat de stap je goed heeft gedaan. Nu maar even settelen in je nieuwe huisje en de kinderen laten wennen aan de situatie. Je zult zien dat je over anderhalf jaar ofzo wel weer gelukkig bent'. Hij knipoogde naar haar. 'Ja, ik zal zelf ook nog wel even moeten settelen. Morgen weer werken. Ik hoop maar dat ik uit mijn werk naar het goede huis rijd!' Ze grinnikte. Dat zou even wat zijn!

33. Leonie heeft een appje van Julia

Maandagochtend. Leonie's vertrouwde wekker ging om 6.38 uur. Ze had altijd een tick gehad voor rare tijdstippen, waarom afronden of vijf of tien minuten? Het geluid van de wekker was vertrouwd, haar slaapkamer begon ook vertrouwd te worden, maar verder was ook dit weer een nieuwe stap: vanuit haar nieuwe huisje naar haar werk gaan. Leonie dacht aan haar gezin, ze wist precies wat er zich binnen nu en een half uur zou gaan afspelen in het huis van Erik. Julia moest op maandag vroeg naar school, die komt straks haar kamer uit stormen en eist de badkamer op. Martijn en Ismay die gewekt werden en hun boterhammetje aten voor de televisie.

Ze wakte zichzelf uit haar mijmeringen en ging naar de keuken om haar eigen ontbijt te maken en een mok thee te zetten. Haar lunch hoefde ze niet te verzorgen. Op haar werk werden op maandag altijd de boodschappen gebracht met daarbij brood en beleg en dergelijke voor de hele week. Iedere dag lunchten de collega's bij haar op kantoor met elkaar, gewoon gezellig met brood en beleg op tafel. Leonie werkte bij een computerbedrijfje met tien medewerkers, hoofdzakelijk mannen, maar ook met haar favoriete collega Judith.

Leonie zag een appje van Julia: 'pap heeft de regels veranderd, ik moet nu brood smeren voor Martijn en Ismay! Nou, dat dacht ik niet!!' Daar had je het gelazer al. Hoe moest ze hier nu op reageren? Moest ze hier wel op reageren? Feitelijk had ze niets meer te zeggen over de regels die Erik opstelde voor de kinderen en hoe hij zijn zaken wilde regelen. Ze besloot maar even niet te reageren. Ze zou straks, als ze wist dat Julia onderweg was naar school wel een vaag berichtje sturen. Iets in de geest van dat ze begreep dat Julia niet blij was, maar ook weer zo dat ze Erik niet tegen het zere been schopte. Dit soort dingen zal ongetwijfeld nog veel vaker gebeuren. Waarom smeerde Erik het brood voor de jongsten niet de avond van tevoren? Of liet hij het ze zelf doen? Zelfs Ismay kon met een beetje hulp best zelf haar brood verzorgen.

Leonie trok haar jas aan, pakte haar tas en liep naar buiten. Terwijl ze de deur op slot deed, keek ze naar de aardbeienpot die ze bij de deur had gezet. Die zou ze vanavond eerst even water geven, anders kreeg ze op haar donder van Judith als ze de aardbeienplantjes niet in leven kon houden! Nu op naar haar werk! Met de andere collega's had ze niet zoveel contact, die waren een stuk jonger en waren nog vrijgezel of zaten net in een relatie, een totaal andere levensfase. Gelukkig was Judith er, zij was inmiddels een goede vriendin en soms zelfs bijna als een moeder voor Leonie.

34. Leonie gaat weer aan het werk

“Ha meisje, leven mijn aardbeien nog?” Judith knipoogde vanaf de overkant. Hun bureaus stonden tegen elkaar aan. Leonie schoot in de lach. “Ik zit middenin een verhuizing en een scheiding en jij denkt aan jouw aardbeien?” Leonie schudde haar hoofd. “Eerlijk gezegd heb ik geen idee, ik weet eigenlijk niet eens meer waar die pot staat. Misschien op het balkon tussen het afval...” provokeerde ze. Judith barstte in lachen uit, die wist wel beter. “Ik maak het goed met je, ik ga een cappuccino voor je halen”. Judith stond op en liep naar het keukentje. Leonie grinnikte nog wat na en startte haar computer op. Eens kijken of haar mailbox uitpilde na haar afwezigheid. Toch wel fijn om weer op haar werk te zijn. Een omgeving waar niks veranderd was, in tegenstelling tot haar privéleven. Leonie zat net van de cappuccino te genieten die Judith had gehaald, toen haar werkgever binnenkwam en naar haar toe liep. “Ah, je bent er weer. Alles een beetje op orde?” vroeg hij. Ze had het redelijk getroffen met haar werkgever. Hij was op zich heel geïnteresseerd en menselijk, maar kon zich ook hard opstellen. Vandaag trof ze hem in een goede bui. Ze vertelde kort over de verhuizing, zakelijk, zonder emotionele details.

Om drie uur trok Leonie de deur van het kantoor weer achter zich dicht. Nu op naar school om de kinderen te halen. Julia zou straks ook weer terug komen uit school. Ze had haar vanochtend nog een appje gestuurd over het brood smeren dat ze moest van haar vader. Ze had het gelaten bij ‘ow? apart’. Julia zou er straks ongetwijfeld over beginnen. Ze had het vandaag in haar hoofd laten rondzingen, wat moest ze hiermee? Dit soort dingen zal ongetwijfeld vaker voorkomen en wellicht ook nog wel andersom. Ze wilde begripvol reageren naar Julia toe, maar ook het gezag van Erik niet ondermijnen.

Ze had het fijn gevonden weer aan het werk te zijn. Gewoon te doen waar ze goed in was, even terugvallen op haar vaardigheden. Judith had er verder ook niet veel over gezegd, die had wel begrepen dat het voor Leonie nu even fijn was om zich even puur op het werk te storten.

35. Leonie is blij dat haar kinderen er weer zijn

Uiteraard was Julia er direct over begonnen toen ze uit school kwam.

“Hij moet niet denken dat ik zijn huishoudster wordt nu jij er niet meer bent!” snoof ze, terwijl ze haar tas in een hoek van de keuken neer gooide. “Martijn en Ismay kunnen best zelf hun brood smeren en anders leren ze het maar heel snel, het zijn geen baby's meer! Ik ga het niet doen in ieder geval en dat heb ik hem ook gezegd!” Leonie gaf haar een mok thee aan en dirigeerde haar oudste naar de woonkamer. Julia leek uit haar razernij te ontwaken “Hey, wat is het hier gezellig geworden!” zei ze toen ze de woonkamer binnenkwam. Ze verzachtte en ging op de bank zitten. “Maar ik heb gelijk toch, of niet?” Het woord was nu duidelijk aan Leonie.

“Op zich heb je wel gelijk schat, het kan niet zo zijn dat jij dat moet gaan doen, dat had hij dan ook even met je kunnen bespreken van tevoren, maar... je vader heeft het natuurlijk niet makkelijk momenteel, hij is zoekende hoe hij het allemaal op gaat lossen en dat komt best wel goed, geef hem een beetje tijd en ruimte”. Leonie vond dat ze zich er diplomatiek uit had gekletst en gaf zichzelf al bijna een schouderklopje. “Nou, als ik hierin mee ga, vindt hij het straks heel normaal dat ik dat allemaal doe en dat ga ik niet doen. Dan is het veel lastiger het weer terug te draaien, dus ik hou mijn poot gewoon stijf hoor.” Haar woorden klonken fel, maar Leonie zag dat de felheid in Julia's ogen al bijna weg was. “Bespreek het met hem, het komt vast goed”. Julia draaide nog even met haar ogen, maar zei niets meer.

Ze had verwacht dat het vreemder zou zijn, voor haar en ook voor de kinderen. Uit school naar het nieuwe huisje. Maar eigenlijk ging het vanzelf, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Ismay was erg opgewonden over het feit dat ze nu in haar nieuwe kamer zou gaan slapen en ze zag ook dat haar jongste haar erg gemist had. Ze waren nog nooit zo lang zonder elkaar geweest, dus ze had Ismay even flink geknuffeld. Martijn was wat terughoudender, een echte jongen, maar ook hij was blij weer bij zijn moeder te zijn en na Ismay wilde ook hij toch wel graag een grote knuffel.

Leonie genoot er ook van, die warme kinderlijven naast haar op de bank na het eten. Zo zou het voortaan zijn, haar huisje een paar dagen voor haarzelf helemaal alleen en de andere helft van de tijd zou het uitpuilen van leven en kinderstemmen.

36. Leonie gaat naar het bos

Aan het einde van die eerste week waren er al een boel eerste keren geweest. Het eerste nachtje dat de kinderen in hun nieuwe kamers sliepen had bij de jongste twee voor opwinding gezorgd, alsof het een logeerpartijtje was. Zo voelde het natuurlijk ook, Leonie begreep dat wel. Het was ook net een logeerpartij. Woensdagavond waren de kinderen teruggegaan naar Erik. Zij waren op de fiets gegaan en Leonie had een krat met spullen gebracht. Er bleken toch best wat spullen te zijn die heen en weer gebracht moesten worden. Kleding hadden de kinderen in beide huizen in principe genoeg, maar er waren altijd knuffels waar geen afscheid van genomen kon worden, leesboeken, tekenspullen, een computerspelletje, schoolboeken van Julia. Net teveel om op de fiets mee te nemen en dus reed Leonie maar even met haar auto naar Erik om ze af te geven. De kinderen waren nog niet thuis en Erik deed de deur open. Toen hij zag dat zij het was, verstarde zijn gezicht. Hij wist duidelijk even niet wat hij ermee moest. "Jij hier?" "Ja, ik breng even wat spullen die de kinderen hier nodig hebben, hij zal wel steeds mee moeten, deze heen-en-weer-krat." Ze overhandigde de krat aan Erik. "Ik had het wel prettig gevonden als ik had geweten dat je kwam", zei Erik terwijl hij de krat in de gang neerzette. Leonie's gezicht was waarschijnlijk één groot vraagteken. "Ik vind het niet prettig als je hier onverwacht voor de deur staat", voegde Erik eraan toe. Door het raam heen zag Leonie dat de poortdeur van de tuin open ging en de fietsen van haar kinderen de tuin ingeduwd werden. "Prima" zei Leonie en ze draaide zich om en liep naar haar auto.

Het was vreemd niet te weten wat er in Erik omging, niet te weten in wat voor stemming hij was. Hij voelde nu al verder weg dan ooit tevoren. Verder weg dan in hun ergste ruzies, toen ze in ieder geval wist en zag hoe hij zich voelde. Wonderlijk hoe het werkte, zoveel jaren had ze hem zo goed gekend, was hij zo bekend voor haar geweest, zo... eigen. Nu stond hij daar in de deuropening, uiterlijk nog even vertrouwd als altijd, maar toch ook zo ver weg en onbekend. Ineens voelde ze hoe moe ze was, van alle spanningen, de verhuizing, de nieuwe situatie. Ze reed met haar auto naar het bos, parkeerde haar auto en maakte een wandeling. Direct besloot ze dat ze dat vaker zou doen, het deed haar goed, de zuurstof, de stilte, de vogels, de bomen. Ze kwam weer even helemaal tot rust en toen ze weer thuiskwam, waar nog wat rondslingerende spullen haar herinnerden aan haar kinderen, was ze weer helemaal opgeladen. Ze ruimde wat op en plofte daarna op de bank met een kop koffie en een boek. Het boek bleef echter ongeopend naast haar op de bank liggen. Leonie zat wat voor zich uit te staren, af en toe nippend aan haar koffie.

37. Leonie went aan haar nieuwe leven

Langzaam wenden Leonie en haar kinderen aan het nieuwe leven. Het was zoals Leonie al had bedacht: soms was het muisstil in huis en had ze alle tijd voor zichzelf en soms bruipte het van het leven en dreigde het appartement uit zijn voegen te barsten. Op de dagen dat de kinderen er waren, was ze vroeg thuis, de andere dagen werkte ze de hele dag en kwam ze thuis in een stil huis. Die stille avonden, daar kon ze best aan wennen. Ze maakte eten voor zichzelf, iets dat de kinderen niet lusten of iets makkelijk. Soms trakteerde ze zichzelf op iets van de snackbar om de hoek of een kant en klaar maaltijd. Het was verrassend hoe lastig het was om voor één persoon te koken. Niet fysiek, maar in je hoofd. Als je gewend bent te koken voor een gezin, voelt het bijna als niet de moeite om alleen voor jezelf een potje te koken.

De weekends als de kinderen er waren vliegen om, maar de weekends alleen, ze kon daar toch slecht aan wennen. Zo'n hele dag, een heel weekend, dat zich leeg en bijna eindeloos voor haar uitstreckte, Leonie bleef het lastig vinden. Verrassend hoe je het ontwend raakte je eigen tijd in te vullen als je een gezin hebt. In die weekends maakte ze wat extra schoon, slenterde in een winkelcentrum, ging weleens bij Judith langs of sprak af met Ilse. Maar Ilse had haar gezin en haar man thuis in het weekend. Wat moest je als gescheiden vrouw in zo'n gezinnetje? Het voelde raar en dus zag ze Ilse veel minder dan ze zou willen. Dagmar had Michiel en dus kwam het er vaak op neer dat ze bij haar ouders belandde, die waren altijd blij haar te zien.

Leonie dacht na over een clubje, iets van haarzelf, iets te doen. Ze zou wel wat meer invulling willen hebben in haar leven, iets van haarzelf. Dan mijmerde ze over de toekomst. Zou ze een nieuwe relatie krijgen? Wilde ze dat eigenlijk wel? Aan de ene kant moest ze er niet aan denken! Als ze om zich heen keek, zag ze ook helemaal geen leuke mannen. Aan de andere kant... alleen is ook maar alleen. Als ze soms een film keek waarin een verliefd stelletje aan het zoenen was, voelt ze een steek in haar hart, het deed haar pijn ernaar te kijken. Was het dan toch zo dat een mens ervoor gemaakt is om in paartjes op te trekken? Wat een ouderwetse gedachte! Leonie schudde het idee van haar af. Natuurlijk was dat niet zo! Ze had helemaal geen zin in een andere man, met eigenaardigheden en rare gewoontes, die zich ging bemoeien met haar kinderen en die zelf misschien ook wel kinderen had. Nee, het was gecompliceerd genoeg zo!

38. Leonie's zoon Martijn is jarig

Juni. Dat betekende dat Martijn jarig is. Leonie's zoon werd alweer elf jaar. Weer een eerste keer. Leonie had er even op gepuzzeld hoe het moest met het vieren van de kinderverjaardagen. Je hoorde weleens dat gescheiden ouders zo'n verjaardag dan gezamenlijk vierden, in één huis met alle familie bij elkaar. Leonie zag dat niet zo zitten. De verstandhouding met Erik was niet van dien aard dat Leonie er vertrouwen in had dat het dan ook een gezellige middag werd. Bovendien moest ook de hele familie zich er prettig bij voelen om bij elkaar te zijn. Toen Leonie aan Erik had voorgesteld om de verjaardag twee keer te vieren, één keer bij haar voor haar familie en een keer bij hem voor de zijne, had hij daarop gereageerd met 'Dat was ik wel van plan, ja'. Voor hem was het dus duidelijk ook geen optie geweest.

Zo kwam het dat ze plastic vlaggetjes aan het ophangen was op de galerij op de zaterdagochtend voor Martijn's officiële verjaardag. Ze had begrepen dat hij het bij Erik op de dag zelf zou vieren.

Terwijl ze zo bezig was op de galerij, zag ze dat op het appartement naast het hare een 'te koop' poster voor het raam hing. Toen ze net de sleutel had, had ze zich keurig voorgesteld aan de naaste bureu. Aan de ene kant woonde een echtpaar van in de vijftig die nogal op zichzelf waren. De deur aan de andere kant van haar appartement was gesloten gebleven. Ze had begrepen dat er een oudere vrouw had gewoond die inmiddels dement was en in een verzorgingstehuis verbleef. Het huis stond nog wel vol meubels en kennelijk hadden de kinderen nu besloten het te koop te zetten. Ze zou dus nieuwe bureu krijgen. Leonie keek tevreden naar de vlaggenlijn die ze had opgehangen. Ze gaf de aardbeienpot van Judith nog even water en ging toen in de keuken vast de taart aansnijden.

Leonie keek tevreden de kamer rond. Het was een gezellige drukte. Martijn zat naast haar broer Alexander en vertelde honderduit. Julia zat met baby Liam op schoot naast Tamara, die Leonie's appartement nu voor het eerst zag. Ze had haar uitgebreid gecomplimenteerd met de kasten die ze in de kringloopwinkel had gevonden. Ismay speelde met James en Mason buiten en Liv zat bij oma op schoot. Dagmar en Michiel waren er en ook Ilse was er. In de keuken stond Demi blokjes kaas te snijden. Zo was het toch een heel koor. Leonie kon hier echt van genieten.

39. Leonie heeft een meidenavond

Het verslag dat Martijn van zijn verjaardag bij Erik gaf een heel ander beeld: Erik had alleen zijn moeder nog en die was er uiteraard geweest. Erik's broer woonde al jaren in Amerika, een beetje ver om naar de verjaardag van zijn neefje te komen. Verder waren er een paar burens geweest en wat vrienden van Erik met hun gezin. Behalve zijn oma had Martijn niet echt een klik met de verjaardagsgasten.

Ilse had Leonie na de verjaardag van Martijn een appje gestuurd met het voorstel een meidenavond te houden met zijn tweetjes. Ze had Vincent bereid gevonden een zaterdag voor de kinderen te zorgen zodat zij een dagje weg kon. Wat dat betreft hadden Ilse en Leonie een vergelijkbare relatie gehad. Ondanks de moderne tijden waren het toch de vrouwen die het grootste aandeel hadden in de zorg voor de kinderen en als ze weg wilden, moest dat eerst goedgekeurd worden. Leonie was blij dat dat voor haar voorbij was.

Op Leonie's eerstvolgende kindervrije zaterdag gingen de dames samen op stap, eerst even shoppen in de stad en daar een hapje eten. Daarna hadden ze gepland een film te kijken bij Leonie op de bank, maar uiteindelijk waren ze zo diep in gesprek geraakt, dat er van die film niets meer gekomen was. Ze hadden samen op de bank gezeten en toen het langzaam donker werd, hadden ze geen lichten aan gedaan. Het voelde een beetje als een logeerpartijtje. In het donker voelde het veilig om met de ander te praten, je kon geen gezichten zien en daardoor was het makkelijker vertrouwelijke dingen te bespreken. Ilse had Leonie toevertrouwd soms een beetje jaloers op haar te zijn. Ze zat in een lastige fase van haar huwelijk. Ze hield van Vincent, maar twijfelde soms ook heel erg. Leonie had dat al achter de rug en in die zin zou ze best met haar vriendin willen ruilen. Aan de andere kant hoopte Ilse dat haar huwelijk stand zou houden, zeker ook voor de kinderen. Ze hadden er samen lang over gepraat en toen Ilse na middernacht naar huis ging, hadden ze bij het afscheid lang met hun armen om elkaar heen gestaan.

De volgende ochtend zat Leonie nog met haar hoofd bij Ilse. Ze had met haar te doen. Ilse voelde zich niet gezien in haar huwelijk. Vincent was een leuke man, maar ook eentje die zijn eigen gang ging en wel eens liet merken dat hij Ilse niet zo aantrekkelijk vond als in het begin van hun huwelijk. Ilse was wat kilo's zwaarder geworden en werd in beslag genomen door het gezinsleven, waardoor ze niet meer het modepoppetje was van weleer. Maar zeg nou zelf: wie zag er nog precies zo uit als vijftien jaar geleden?

40. Leonie krijgt nieuwe burens

Het appartement naast Leonie had een paar weken te koop gestaan. Ze had er niet veel beweging gezien, totdat er in een weekend ineens wat mensen kwamen, kennelijk kinderen van de oude vrouw die er officieel woonde. Dozen vol spullen werden er afgevoerd, evenals de meubels. Het weekend erna waren er nog wat mensen geweest om de laatste spullen weg te halen, daarna was het stil geweest. Leonie begon wel een beetje nieuwsgierig te worden wie haar nieuwe burens zouden worden. Weer oudere mensen? Een jong stel? Kinderen? Het kon natuurlijk van alles zijn. Ze had ook niet gezien of er veel bezichtigingen waren geweest, maar zelf was ze ook vaak niet thuis en omdat het het huis dichtbij het trappenhuis betrof, hoefden ze ook niet langs haar appartement te lopen.

Op een donderdagavond om een uur of zeven ging de voordeurbel. Een slanke, lange vrouw stond voor de deur. Leonie deed de deur open en keek de vrouw vragend aan. 'Hoi, ik ben Mandy, ik kom naast je wonen!' zei de vrouw terwijl ze met haar hoofd knikte in de richting van het lege appartement naast Leonie's huis.

"Mandy..." zei Leonie, wat afwezig. 'Ja, naar het liedje van Barry Manilow, mijn ouders waren fan, mijn broer heet Barry', Mandy sloeg haar ogen ten hemel. Dit moest de miljoenste keer zijn dat ze dit vertelde. Leonie schoot in de lach. 'Ik ben Leonie, geen idee eigenlijk waarom ik zo heet'. Nu moest Mandy lachen. 'Tja, zo kun je het ook zien, ik weet tenminste de reden achter mijn naam'. 'Hey, maar wat leuk, heb je vandaag de sleutel gekregen?' vroeg Leonie. 'Ja, vanmiddag. Maar ik kom hier nog niet meteen wonen hoor, het is allemaal een beetje raar gelopen, dus ik ga morgen eerst twee weken op vakantie. In de tussentijd wordt er wel vast wat verbouwd, want er moet wel het nodige aan gebeuren. Maar dan weet je wat je naast je krijgt'. 'Ik beschouw mezelf als gewaarschuwd', sprak Leonie plechtig. Wat een leuk mens is dit! Ze verheugde zich al op de komst van haar buurvrouw. 'Wil je wat drinken anders?' stelde Leonie voor. 'Dan kun je meteen kijken wat ik ervan gemaakt heb, ik woon hier ook nog niet lang'.

Mandy ging op het aanbod in. Leonie liet haar haar appartement zien. 'Kom je hier alleen wonen?' vroeg ze. Mandy knikte. 'Ja, ik ben alleen, altijd geweest ook hoor, tenminste, ik heb weleens relaties gehad, maar nooit lang. Ik ben een eenling', ze keek er vastberaden bij. 'Geen kinderen dus ook, en ook geen huisdieren. Ik ben stewardess, vaak internationale vluchten, dan ben ik een paar dagen weg, dan zijn verplichtingen als huisdieren niet handig'. Leonie knikte. "Maar... ik ga er weer vandoor. Jij hebt vast ook wel wat anders te doen en ik ook!" Mandy stond op en liep naar de deur, ondertussen keek ze naar Leonie's kast. "Ik moet ook eens een keertje kijken in die kringloopwinkel hier, alhoewel... ik heb niet echt spullen nodig, maar die kasten van jou zijn zo leuk!" Leonie kon dat alleen maar beamen. "Nou, bye!" zwaaide Mandy bij de deur. "Tot gauw, en als je last hebt van de bouwvakkers, zeg je er gewoon iets van hoor!" Leonie bleef glimlachend achter, de energie die Mandy bij zich had, was nog voelbaar in het appartement.

41. Julia wil bevriend raken met Mandy

En of de bouwvakkers lawaai konden maken! De volgende maandag was het begonnen, toen Leonie aan het ontbijt zat. Kennelijk gingen de tegels in de badkamer eraf. Mandy pakte het grondig aan! Ismay was 's middags uit school met haar vingers in haar oren langs het appartement gelopen en Martijn had een nieuwsgierige blik naar binnen geworpen. Op de parkeerplaats stond een container die zich begon te vullen met sanitair en tegels. "Jeetje wat een herrie hiernaast!" mopperde Julia toen ze even later uit school kwam. Leonie schoot in de lach. "Weet je wie er komt wonen?" vroeg Julia terwijl ze haar tas in een hoek gooide. "Ja, een vrouw alleen, iets ouder dan ik, ze kwam zich vorige week voorstellen", zei Leonie. "Thee?" Julia knikte. "Saai" Julia vond zo'n beetje alles saai tegenwoordig. "Ze is stewardess", vertelde Leonie. "Ow, dat is wel leuk!" Julia veerde op. "Die mogen soms wel eens mensen meenemen, gratis of voor heel weinig geld, als er stoelen over zijn". Leonie grinnikte. "Nou, dan zou ik er maar voor zorgen dat je vrienden met haar wordt!"

Ondertussen vorderde het werk gestaag. Mandy moest een heleboel hebben uitgezocht voor ze op vakantie ging! Leonie kon zich niet voorstellen dat ze nu rustig op één of ander strand zat terwijl haar huis werd verbouwd. Ze zou daar met haar neus bovenop willen staan. Na de badkamer was ook de keuken in de container verdwenen en werd er iedere dag gewerkt door twee of drie man.

Ook stond de zomervakantie voor de deur. Julia zat in haar laatste lesweek, volgende week zou ze haar rapport krijgen. Martijn en Ismay moesten volgende week nog naar school en dan was het klaar. Leonie had geen plannen gemaakt voor de vakantie, ze had haar geld besteed aan haar huisje. Van Erik wist ze dat hij een week een huisje had gehuurd, ergens in Nederland waar hij met de kinderen en zijn moeder heen zou gaan.

42. Julia droomt over verre reizen

En dan komt het moment dat de scholen hun deuren voor een week of zes sluiten. Knutselwerkjes worden mee naar huis gegeven, de tot-na-de-zomervakantie-high-tea in de klas is afgewerkt, boeken zijn ingeleverd, rapporten zijn opgehaald. Rust. Nou ja, rust... dan begint het geplan eigenlijk pas goed, want Leonie heeft geen zes weken vrij en ze werkt nu meer dan eerst. Martijn en Julia kunnen wel alleen thuis blijven als Leonie aan het werk is, maar Ismay nog net niet. Bovendien is het meestal geen goed idee om ze met zijn drieën thuis te laten zonder toezicht. Leonie durft dat in ieder geval nog niet aan. Gelukkig kan Leonie terugvallen op haar familie. Haar ouders, Dagmar en ook Demi hebben zich aangeboden om hier en daar wat op de kinderen te passen, bij Leonie in huis in principe, maar Demi neemt op een dag haar neefje en nichtje mee naar de dierentuin. Julia zat net in een leeftijd dat ze zich daar te groot voor voelde, dus die heeft die dag het rijk alleen.

Ook Mandy wordt weer gesignaleerd in haar appartement. "Ik heb haar gezien hoor, ze is er nu", roept Julia bij de deur als ze thuiskomt nadat ze bij een vriendin is geweest. "Wie?" roept Leonie terug vanuit de badkamer waar ze net de was aan het opvouwen is. "Die stewardess", zegt Julia, nu een stuk dichterbij. Daarna stak ze haar hoofd om de hoek van de badkamer. Leonie barstte in lachen uit. "Heb je al gevraagd of je een keer gratis mee mag?" lachte ze. "Nee natuurlijk niet! Ik zie haar nu voor het eerst! Wat denk jij?" Quasi beledigd vertrok Julia weer. Leonie stond nog na te grinniken toen de deurbel ging. Ze liep de gang op, maar Julia was haar voor. Ze kon echter geen woord uitbrengen toen Mandy voor de deur bleek te staan. "Dochter van jou?" vroeg Mandy terwijl ze naar Julia wijst. "Nee, dat is het zwerfkind dat hier wel eens rondhangt" lachte Leonie. "Mijn dochter Julia, ze heeft gehoord dat je stewardess bent". Julia keek bozig en hoopte maar dat haar moeder niet begon over gratis vliegreisjes. "Wil je ook stewardess worden?" vroeg Mandy. Julia schudde haar hoofd. "Nee, dat niet, denk ik. Waar ben je allemaal al geweest?" vroeg ze er direct achteraan. Mandy noemde wat tropische verre oorden op waar Julia direct van onder de indruk is. "Koffie?" vroeg Leonie ondertussen. "Graag!" zit Mandy en het drietal verplaatste zich naar de woonkamer.

43. Mandy is vernoemd naar een liedje

De verbouwing aan Mandy's huis was in haar afwezigheid behoorlijk opgeschoten, maar er was nog niks af, dus koffie ging er wel in. "Ik kom af en toe wel even kijken, maar ik kan nu toch niet zoveel doen", zei ze, haar schouders ophalend. "Ik zal blij zijn als het achter de rug is en ik hier lekker woon". Julia was aangeschoven op de bank en volgde het gesprek. Leonie zag dat haar dochter aan Mandy's lippen hing en moest lachen. "En word je nu ook stewardess of ben je de nieuwe voorzitter van de Mandy fanclub?" lachte ze haar dochter uit toen Mandy weer vertrokken was. Julia wierp haar een boze blik toe. Leonie besloot er nog een schepje bovenop te gooien. "Ze is vernoemd naar een liedje, zoek maar op", zei ze en knikt naar de laptop. "Echt?" zei Julia en zocht meteen op youtube naar Mandy. Leonie wees de link aan naar de hit van Barry Manilow en Julia klikte op 'play'. 'En haar broer heet Barry', voegde Leonie toe. Julia draaide met een ruk haar hoofd richting Leonie. "Dat MEEN je niet!?" riep ze uit. "Ja, echt", grinnikte Leonie. "Dat is echt te erg!" ging Julia verder. "Wel een beetje een erg soft nummer, oud ook", Julia stond op en klapte de laptop dicht.

Het was kennelijk zo'n dag. Na het eten ging weer de deurbel. Dit keer stond Judith voor deur. "Ik heb vanmiddag gekokkereld en ik dacht: Ik breng ook wat naar jou", ze overhandigde Leonie een grote diepvriesbak gevuld met groen spul. Leonie keek met vraagtekens in haar ogen naar Judith. "Courgettesoep, van mijn eigen courgettes! Is heerlijk, gewoon even proeven." "Geen idee, nog nooit gegeten", zei Leonie. "Koffie?" Judith schudde haar hoofd. "Nee, ik moet er weer vandoor, ik zie dat het je lukt de aardbeien in leven te houden", zei ze toen ze de aardbeienpot bij de voordeur zag staan. "Eeh, ja, ik zal ze gelijk even water geven", zei Leonie schuldbewust, haar aardbeien stonden er niet zo florissant bij. Lachend liep Judith de galerij af.

44. Leonie wandelt zonder hond

De week is aangebroken dat Leonie's kinderen met hun vader en oma op vakantie gingen. De jongste twee hadden er veel zin in, Julia was minder enthousiast. Leonie besloot haar er maar even niet naar te vragen. Ze was wel benieuwd hoe het zou gaan, Erik's moeder was altijd wat ouwelijk en kon niet zoveel hebben. Ze was benieuwd hoe het haar zou vergaan, zo'n week met haar zoon en kleinkinderen. Waarschijnlijk was ze bekaf aan het einde van de week. Maargoed, het was ook wel bijzonder, zo maakte ze haar kleinkinderen een week intensief mee en andersom leerden de kinderen hun oma ook wat beter kennen. Leonie had besloten de week dat haar kinderen er niet waren de hele week te gaan werken, zo kon ze weer wat vrij nemen als ze weer terug waren.

Ze had de kinderen naar Erik gebracht en op zijn verzoek extra kleding meegegeven. Erik was zowaar in een vriendelijke bui toen ze de krat spullen aan hem gaf. Ze had hem een fijne vakantie toegewenst en was weer omgedraaid en naar haar auto gelopen. Ze had het gevoel dat Erik een gesprekje had willen aanknopen, maar ze was toch nog een beetje bang dat dat weer zou escaleren in verwijten..

Een hele week alleen. Zo moest het leven van Mandy eruit zien, dacht Leonie. Werken en 's avonds alleen thuis zijn. Ze ging een keer bij haar ouders eten, maar verder vond ze het vrij saai en stil. Na het eten maakte ze soms een wandelingetje door de buurt, wat op zich best fijn was, maar toch ook een beetje raar, zo in je eentje. Ze kwam ook alleen maar mensen met honden tegen, alsof alleen die wandelden. Leonie nam zich voor dit vol te houden, zeker op de dagen dat de kinderen er niet waren, een wandelingetje deed haar goed. Maar niet als het regende, beloofde ze zichzelf meteen, ze had geen zin om nat te regenen.

Halverwege de week ging 's avonds de deurbel, net toen het even regende. Leonie liep naar de deur en zag dat haar zus voor de deur stond. Toen ze open deed zag ze doordat het regende niet meteen dat Dagmar hilde.

45. Dagmar staat huilend voor de deur

“Kom gauw binnen, je regent helemaal nat! Wat is er aan de hand?” ze loodste haar zus naar de woonkamer. “Ik ben zwanger” zei Dagmar plompverloren. Leonie verstijfde en haar mond viel open. “Zwanger?” zei ze verbaasd, alsof ze niet wist wat het woord betekende. “Ja”, zei Dagmar en begon weer te huilen. “Maar... het was dus niet de bedoeling? Wil Michiel het niet?” Leonie zat vol vragen. “Nee, dat is het niet, Michiel vindt het geweldig, alleen, ik had het niet gepland, het is per ongeluk... weer...” Leonie had ook even een déjà-vu naar twintig jaar geleden, toen haar zusje op 16-jarige leeftijd zwanger was geweest. “Ach schat, maar wil je het dan niet?” Leonie legde haar hand op Dagmar’s schouder. Dagmar schudde haar hoofd. “Jawel, ik wil het wel, ik heb altijd nog een kindje gewild, maar, waarom gaan de dingen zo bij mij? Waarom kan ik dit soort dingen niet plannen? Waarom nu wéér per ongeluk? Ben ik zo achterlijk?” Dagmar was wanhopig. Leonie moest eigenlijk een beetje lachen. “Ach lieverd, het is je twintig jaar gelukt om niet zwanger te worden, dus wees niet te hard voor jezelf.” Ze keek haar zus aan met een glimlach en ook Dagmar kon een glimlach niet tegenhouden. “Wat is het drama? Jij wil het eigenlijk wel, Michiel vindt het fantastisch, geen probleem toch?” “Tja, als je het zo bekijkt, heb je wel gelijk”, moest Dagmar beamen. Leonie stond op.

“Koffie dan maar?” vroeg ze haar zus die achter haar aan gelopen was naar de keuken. “O nee, geen koffie, ik word daar strontmisselijk van, de geur alleen al”, ze keek Leonie glimlachend aan. “Ja, ik ben echt hardstikke misselijk”. Leonie knikte. Kennelijk een familiekwaaltje, zij was bij haar zwangerschappen ook altijd erg misselijk geweest. Ze kon het zich niet zo herinneren van Dagmar’s eerste zwangerschap destijds. “Nee, dat kwam omdat ik die fase al voorbij was toen jullie het wisten”, lachte Dagmar nu gelukkig weer. ‘En nu dan? Ga je nu samenwonen met Michiel? Gaat er getrouwd worden?’ “In een jurk met een dikke buik zeker? Nee, dat gaan we niet doen hoor.” wimpelde Dagmar haar zus af. “Samenwonen wel ja, maar hoe dat moet...” “Nou, da’s niet zo moeilijk hoor”, knipoogde Leonie naar haar zus. “Ja, dat weet ik wel, maar waar enzo, en dan is Demi er nog”. “Tuurlijk, weet zij het al?” vroeg Leonie geschrokken. “Nee, niemand weet het nog, alleen jij nu”.

Leonie’s hersenen draaiden op volle toeren. Jeetje, Dagmar weer zwanger! Nu moesten ze gaan samenwonen! Dagmar’s flatje was te klein, Michiel’s appartement eigenlijk ook als Demi daar ook zou gaan wonen. En wow, een baby! Haar zus kreeg een baby! Met die mogelijkheid had Leonie eigenlijk geen rekening meer gehouden. Ze had altijd het idee gehad dat Michiel geen kinderen wilde.

46. Wat vindt Demi ervan?

Twee dagen later zat Demi bij haar op de bank. “Al een beetje bijgekomen van de schrik?” vroeg Leonie haar nichtje terwijl ze een glas appelsap voor haar neerzette. “Tja, dat is ook wat hè?” zei Demi nonchalant, maar Leonie wist dat haar eerste reactie anders was geweest. Haar zus had het Demi, hun ouders en broer gisteren verteld en Demi had haar moeder in eerste instantie voor de voeten gegooid hoe stom ze wel niet was om weer per ongeluk zwanger te worden. ‘Ze zou toch beter moeten weten’. Tja, daar sta je dan als volwassen vrouw. Strikt genomen had Demi gelijk natuurlijk, maar zo liep het nu eenmaal niet altijd in het leven. Nu zat Demi hier op de bank luchtig te doen.

“Hoe voel jij je erover?” vroeg ze aan haar nichtje. Demi was inmiddels negentien, en dus eigenlijk een volwassen vrouw. “Hoe voel ik me erover”, herhaalde Demi Leonie’s vraag. “Weet je, vroeger wilde ik altijd heel graag een broertje of zusje, of eigenlijk een zusje. Eén of twee keer had mama een leuke vriend en hoopte ik er ook echt op, maar nu... ik ben negentien, wat heb ik nu aan een broertje of zusje? Ik ben bijna het huis uit.” Demi nipte aan haar appelsap. “Dat is ook zoiets, hoe moet dat straks, met wonen enzo?” Leonie had er haar hersenen ook al over gebroken, hoe de situatie opgelost moest worden. Demi haalde haar schouders op. “Dat weten ze nog niet. Bij ons is het te klein in ieder geval. Ik geloof dat ze ook niet heel graag in Michiel’s huis willen wonen. Daar is bovendien geen ruimte voor mij als er straks een baby is. Ik weet ook niet of ik met mijn neus bovenop dat jonge geluk wil zitten”, zei Demi cryptisch. “Wat dan?” vroeg Leonie. “Zoals ik het zeg, ik ga niet het vijfde wiel aan de wagen spelen als zij straks een gezinnetje zijn. Misschien ga ik wel op kamers ofzo, dat overwoog ik eigenlijk toch al. Ik ben daar wel aan toe en mama was dat ook al, nu is misschien wel het juiste moment om het te gaan doen, dan ben ik weg voor die baby er is”.

“Zei ze dat echt?” vroeg Dagmar, toen Leonie haar de volgende dag aan de telefoon had. “Ja, dat zei ze”.

47. Leonie gaat bij haar ouders langs

Het was zaterdag en Leonie was thuis. Haar kinderen zouden bijna weer thuis komen. Ze miste ze best. Ze was tenslotte nog nooit zo lang zonder ze geweest. Het lot van een gescheiden moeder. Daar hoorde bij dat je soms je kinderen een tijdje niet zag. Volgend jaar kon Erik weleens drie weken met ze weg willen in de zomer, dan zou ze nog langer zonder ze moeten. Gelukkig hadden ze het dit jaar op deze manier kunnen regelen, een week vond ze wel lang genoeg. Leonie besloot even bij haar ouders langs te gaan, die had ze nog niet gesproken na het grote nieuws van Dagmar.

Leonie liep via de zijkant van haar ouderlijk huis achterom, ze ging eigenlijk nooit door de voordeur. In de tuin was haar vader bezig wat op te ruimen. "Hey meissie" begroette hij haar en gaf haar een kus op haar wang. Zijn handen hield hij in de lucht "ik heb vieze handen", verklaarde hij. Leonie grinnikte. "Zo, aanstaande opa", zei ze, haar vader's reactie peilend. Haar vader keek haar aan. "Ja, dat is ook wat hè? Als ik nou iets niet verwacht had, dan was het dat wel. Ik dacht altijd dat Michiel geen kinderen wilde." "Nou", zei Leonie "dat is nou precies wat ik ook dacht". Zo grappig was dat altijd, zij en haar vader leken zoveel op elkaar. Ze was benieuwd naar de reactie van haar moeder, die was vaak totaal anders. Leonie liep voor haar vader uit de keuken in.

"Hai mam!" riep ze vast de kamer in. Even was het stil. "Ah, Leonie, gezellig dat je er bent", haar moeder stond op van de bank en liep Leonie tegemoet. "Zo, omaatje", zei Leonie tegen haar moeder terwijl ze haar een kus gaf. "Ja!" zei haar moeder fel. "Het houdt maar niet op! We gaan nog eens failliet aan al die kleinkinderen! Jij drie, van je broer weet ik helemaal niet bij welk aantal hij stopt en dan nu Dagmar. Weer per ongeluk, zegt ze". Leonie knikte. "Ja, dat vertelde ze". "Nou, ik snap dat niet hoor, ze is al aardig op leeftijd om nog een kind te krijgen, het is te hopen dat het gezond is". Haar moeder trok een zuinig mondje. "Nou, oud, ze is 36! Dat valt toch nog wel mee?" verdedigde Leonie haar zus. "Nou, ik snap niet goed wat ze aanhaalt hoor, voor Demi is het ook niet leuk. Als ze die maar niet de deur uit gaat kijken," besloot haar moeder. Demi was speciaal voor Leonie's moeder. Ze had Demi natuurlijk intensief meegemaakt toen ze heel klein was. Demi was bijna als een dochter voor haar en had toch wel een beetje een streepje voor op de andere kleinkinderen. "Dat komt best goed, mam, Demi is volwassen nu, die gaat straks uitvliegen". Haar moeder knikte, niet erg overtuigd.

"Wil je soep?" vroeg haar moeder, nu weer helemaal in haar rol. Leonie knikte. "Lekker!" zei ze. "Ik heb ossenstaartsoep", zei Leonie's moeder toen ze naar de keuken liep. Leonie trok een vies gezicht. Niet dat ze de soep niet lekker vond, maar ze vond het woord zo vies.

48. Leonie's kinderen zijn terug van vakantie

TRRRRING! TRRRING!! TRRRRRRRRING!!! Leonie's deurbel ging doorlopend. Dat kon maar één ding betekenen: haar kinderen! Ze rende naar de deur om die te openen. Ze werd bedolven onder haar kinderen die haar alledrie wilden omhelsen. Terwijl ze de knuffels gewillig onderging, zag ze Erik wegrijden. "Hebben jullie het leuk gehad?" vroeg ze, terwijl ze de heen-en-weer krat naar binnen droeg en de voordeur dicht deed.

De vakantie was leuk geweest, al hadden ze duidelijk moeten wennen aan het feit dat ze alleen met hun vader op vakantie waren. Erik had zijn best gedaan. Dat oma erbij was, was best heel leuk, al moesten ze 's middags twee uurtjes rustig doen of buiten spelen omdat oma altijd een middagdutje deed. Leonie besloot er maar niet teveel aandacht aan te besteden.

"Weet je wie er een baby krijgt?" vroeg ze, om het gesprek op een ander onderwerp te brengen. Ze keken haar alledrie vragend aan. "Tamara zeker?" zei Julia. Leonie grinnikte. Dat had ook gekund, Leonie snapte waar Julia het idee vandaan had, Tamara leek niet genoeg kinderen te kunnen hebben. "Nee", zei Leonie "Dagmar!" Haar kinderen waren alledrie verbaasd. "Waar ze zin in heeft", zei Julia, "ze heeft Demi toch al?" "Ja, ze heeft Demi, maar kennelijk wilde ze samen met Michiel een kindje. Trouwens, het was een ongelukje". "Een ongelukje?" zei Julia ongelovig. "Maar ze is toch al hartstikke oud?" Leonie lachte. "En dan kun je geen ongelukjes krijgen? Dacht jij dat dat alleen kan als je zestien bent ofzo?" "Ik vind het raar", zei Julia. "Wat is een ongelukje?" vroeg Ismay, "heeft ze nu pijn?" Ismay dacht kennelijk dat haar tante een ongeluk had gehad. "Nee schat, ze heeft geen pijn. Ze krijgt een baby en dat was een verrassing. Misschien is dat een veel beter woord. Het is geen ongelukje, het is een verrassing!"

Leonie besloot 's avonds patat te halen bij de snackbar met een ijsje toe. Heerlijk, haar kinderen waren weer thuis. Ze was blij dat de vakantie week voorbij was. Ze was toch pas echt compleet als haar kinderen er waren.

49. Leonie's nichtje wordt twee jaar

“Ik vind het echt zielig voor Liv dat ze alleen broers heeft”, verzuchtte Ismay op zondagochtend. Leonie schoot in de lach. “Vind jij Julia dan veel leuker dan Martijn?” vroeg ze. Ismay dacht na. “Jongens zijn gewoon stommer” zei ze. “Martijn ook?” “Hmmm...”, peinsde Ismay. “Soms wel”, besloot ze tenslotte. “Jongens hebben altijd een broek aan, meisjes kunnen veel leukere kleren. En lang haar!” Leonie grinnikte. Ismay is duidelijk nog in de roze fase waarin de meeste meisjes een aantal jaren doorbrengen.

Het gesprek was op Liv gekomen, de dochter van haar broer Alexander, omdat ze vandaag jarig was. Twee jaar was haar kleine nichtje alweer. Leonie had met Ismay samen bij de speelgoedwinkel een kadootje uitgezocht. Dat was Ismay wel toevertrouwd. Het was een roze knuffel eenhoorn geworden, met een jurkje aan. Liv was zo'n schattig meisje, Leonie was dol op haar nichtje. Een klein eigenwijsje met blonde krullen en ogen die vuur spuwden als je iets verkeerd zei. Die zou haar broertjes wel aan kunnen.

Het was krap, met zijn vieren in Leonie's autootje, maar het past. Als ze naar dit soort familiebezoekjes gingen, gebruikten ze in het verleden eigenlijk altijd Erik's grotere auto, het was dus weer even aanpassen en het was best een stukje rijden naar de stad waar Alexander woonde. Het was een drukte van belang bij Alexander. Michiel, Dagmar en Demi waren er al en Leonie's ouders arriveerden vlak na hen. Er zaten nog wat burens en familie van Tamara. Een huis vol kleine kinderen. Ismay overhandigde Liv het kadootje, die er verlegen naar keek, maar het niet ging uitpakken. “Help haar maar even”, moedigde Tamara Ismay aan. Het kwam erop neer dat Ismay het kadootje voor Liv uitpakte, maar toen Liv zag wat het was, griste ze het uit Ismay's handen en drukte het strak tegen zich aan. Kennelijk was het kado goedgekeurd. Leonie zag dat aan de andere kant van de kamer Alexander Michiel op zijn schouder sloeg. “Zo, ouwe reus, dus jij wordt ook eindelijk vader!?” Michiel keek wat wanhopig om zich heen, naar al die kleine kinderen. Hij zag kennelijk voor zich hoe het binnenkort in zijn huis aan toe ging.

Ondertussen genoot Leonie. Heerlijk, al haar familie bij elkaar. Demi hielp Tamara in de keuken, haar oudste nichtje was altijd zo behulpzaam op dit soort feestjes. Leonie constateerde dat Demi een geboren lerares was, ze was heel lief tegen de kinderen, maar zorgde er ook geruisloos voor dat ze deden wat zij wilde. Die had haar roeping dus gevonden.

50. Leonie krijgt bezoek

Leonie probeerde de dagelijkse avondwandelingetjes na het eten er een beetje in te houden. Als de kinderen er waren, was het wat lastiger, maar ze merkte dat het haar wel goed deed en dus probeerde ze het vol te houden. Ze begon de buurt al aardig te leren kennen. Een paar mensen die ze regelmatig tegenkwam onderweg, en die allemaal bezig waren hun hond uit te laten, zei ze inmiddels gedag. Zo was er een vriendelijke oude dame met een klein wit hondje dat bijna blind was. Soms maakte ze een kort praatje. Leonie vond het ook fijn om te kijken hoe planten en bloemen groeiden in de perken en de voortuinen. Op een avond, toen ze terugkwam van haar wandeling, trof ze Mandy bij haar voordeur, die was net thuis gekomen. Of nou ja, thuis, ze woonde nog niet in het appartement natuurlijk.

“Hey, ga je al bijna verhuizen?” vroeg Leonie haar. Mandy knikte. “Ja, nog een week, het schiet nu lekker op. Van de week wordt de vloer nog gelegd, de muren zijn al gedaan. Volgende week vrijdag ga ik over. Dan komt de verhuishwagen. Ik rij dan ‘s morgens hierheen, terwijl de verhuizers al mijn spullen inpakken”. Dat leek Leonie ook wel wat, gewoon uitbesteden al dat zware werk, wat een luxe! Aan de andere kant: Leonie had op iedere vierkante centimeter van haar appartement geploeterd en dat had haar veel voldoening gegeven. Voldoening die Mandy onmogelijk kon hebben. “Wil je anders even zien hoe het er nu uitziet?” Mandy hield haar voordeur uitnodigend open. Leonie volgde haar. Altijd leuk om te zien hoe een ander zijn huis had verbouwd. Samen liepen ze door de kamers, alles was wit, de badkamer was wit met donkergrijs. De keuken was verrassend genoeg blauw. “En de vloer?” vroeg Leonie. “Er komt wit laminaat, met een bruine nerf”. Het leek Leonie allemaal wel heel steriel te worden.

Op het balkon had Mandy al een loungebank staan. “Ik zie dat je prioriteiten stelt”, lachte Leonie. “Ja, die moest bezorgd worden, dus ik dacht: die laat ik maar meteen hier komen” zei Mandy. Samen liepen ze richting het balkon. Toen Leonie het balkon op stapte, draaide ze zich half om en zag dat er iemand op de galerij voor het raam langs liep. Iemand die haar bekend voorkwam. Wat dat niet? “Ow, ik moet geloof ik even naar mijn eigen huis, volgens mij heb ik bezoek”, verontschuldigde ze zich bij Mandy en liep richting de voordeur.

51. Leonie heeft dubbel bezoek

“Hé, had ik het toch goed, ik dacht al dat ik je zag!” Dagmar keek in de richting van het geluid en was even in verwarring. “Ik was even bij de buurvrouw en zag je voor het raam langs lopen”, verklaarde Leonie. “Ow, ik dacht al, de zwangerschapsdementie heeft toch nog niet zo hard toegeslagen dat ik bij de verkeerde sta aan te bellen!?” lachte Dagmar. Automatisch gingen Leonie’s ogen naar haar zusje’s buik. Warempel, er was al een klein bollinkje ontstaan. Dagmar zag waar Leonie naar keek. “Ja, erg hè, je kunt het gewoon al zien!” riep ze uit. Op dat moment stak Mandy haar hoofd om de hoek van de voordeur. “Dit is mijn zus, ik dacht al dat ik haar langs zag lopen” zei Leonie. Mandy glimlachte. “Jullie lijken heel niet op elkaar!” grinnikte ze. Het klopte inderdaad, ze leken veel op elkaar, dat was altijd al zo geweest. Dagmar stak haar hand uit naar Mandy. “Ik ben Dagmar, en ik ben zwanger”, zei ze plompverloren. Ze moesten alledrie lachen.

“Mandy liet me zien hoe haar huis wordt”, verklaarde Leonie. “Wil je het ook zien?” bood Mandy aan. Leonie keek haar zus aan en probeerde te peilen met wat voor reden ze naar haar toe was gekomen. Was het gewoon voor de gezelligheid of was er iets aan de hand? Dagmar leek haar gedachten te raden. “Een huis kijken is altijd leuk! Ik kwam alleen even voor de gezelligheid langs”. Dat laatste zei ze specifiek tegen Leonie. Leonie knikte en met zijn drieën verplaatsten ze zich weer naar het buurappartement. “Toch is het hier best heel leuk wonen”, verzuchtte Dagmar. “Ja, jij hebt ook een probleem qua huis straks natuurlijk”, zei Leonie en keek nog maar eens naar het buikje van haar zus. “Kom even mijn loungebank uitproberen!” stelde Mandy voor. Zo zaten ze even later met zijn drietjes op de loungebank, te genieten van het uitzicht en wat te kletsen. Mandy had nog geen glazen, dus haalde Leonie wat glazen en een fles frisdrank op.

“Kinderen. Daar moet ik nou echt niet aan denken he?” verzuchtte Mandy terwijl ze naar Dagmar’s buikje keek. Alleen keek zij met een heel andere blik, die van Leonie was zacht en vertederd geweest. Mandy’s blik was er bijna eentje van afschuw. “O nee?” vroeg Leonie “nooit gehad ook?” “Nee, nooit. Als klein kind speelde ik al niet met poppen. Kinderen heb ik echt nooit gewild. En een man eigenlijk ook niet”, ze barstte in lachen uit. “Ik ben gewoon een eenling! Kan ik zo gecompliceerd zijn als ik zelf wil zonder dat iemand er last van heeft!”

52. Leonie is een beetje jaloers

Even later ging Mandy weer terug naar haar andere huis en Dagmar liep nog even mee naar Leonie's huis. "Ze is wel aardig, maar ook best een rare", concludeerde Dagmar. "Waarom? Omdat ze geen kinderen wil?" vroeg Leonie. Ze moest inwendig al een beetje lachen, want ze wist best wat Dagmar bedoelde. Mandy stond gewoon zo anders in het leven dan zij gewend was en zoals de meeste mensen in haar omgeving in het leven stonden. Mandy leefde voor zichzelf, deed wat zij leuk vond, en dat waren heel andere dingen dan waar zij zich op richtte in het leven. Mandy reisde veel, voor haar werk natuurlijk, maar ook daarbuiten. Ze wilde van alles zien van de wereld, maar was ook best op luxe gesteld. Ze was niet gewend compromissen te sluiten, Mandy kreeg wat Mandy wenste.

"Ik kan me gewoon geen leven zoals het hare voorstellen", zei Dagmar. "Zonder Demi, zonder partner, ik kan het me zelfs al niet meer voorstellen zonder dit friemeltje dat hier groeit". Ze legde haar handen zacht op haar buik. "Zag je trouwens hoe ze naar mijn buik keek? Pure haat!" zei Dagmar. Ze moesten beiden lachen. "Ik denk dat zij zich echt niet kan voorstellen dat je vrijwillig je lichaam laat ruïneren door een baby", zei Leonie. "Ze keek alsof er iets kwaadaardigs in me groeide", voegde Dagmar toe. "Maar als je erover nadenkt, is het ook best gek, er groeit gewoon een mens in je!" zei Leonie peinzend. "Toch is ze heel aardig hoor, ik ben op een gekke manier ook wel jaloers op haar. Gewoon altijd alle tijd voor jezelf", zei Leonie. "Zou je dat willen dan?" vroeg Dagmar. "Nee, uiteindelijk niet. Even, gewoon een weekje, twee misschien, maar daarna? Nee."

Leonie deed de voordeur achter Dagmar dicht. Haar zus had sinds haar zwangerschap kennelijk meer behoefte aan het gezelschap van haar zus. Gezellig. Straks, als de baby er was, zou dat vanzelf weer minder worden, dan had ze haar handen vol. Leonie besloot haar zus tegen die tijd wat meer te helpen. Haar kinderen waren er tenslotte niet altijd en het leek haar leuk haar nieuwe neefje of nichtje van jongs af aan goed te leren kennen.

53. Leonie en Julia kaffen boeken

Het einde van de zomervakantie begon in zicht te komen, de weken waren bijna ongemerkt voorbij gegleden, de kinderen kwamen en gingen en zo raakte iedereen langzaam gewend aan het nieuwe schema en aan het nieuwe huis. Op een warme dag had Mandy haar intrek genomen in het huis naast Leonie. Ze had in haar nette kleren toegekeken terwijl de verhuizers alle dozen naar binnen sjouwden en in de juiste kamers neerzetten. Een paar dagen later was Leonie even bij haar gaan kijken, toen alles op zijn plek stond en ingericht was. Witte meubels en een paar grote kamerplanten, heel anders dan Leonie's bij elkaar geraapte inrichting, die wonderwel bij elkaar paste. Leonie praatte graag met Mandy, ze zou niet met haar willen ruilen, maar voelde een soort bewondering voor haar buurvrouw. Ondanks de grote verschillen in hoe ze hun levens hadden ingericht, groeide er een bijzondere vriendschap tussen Leonie en Mandy.

Het einde van de zomervakantie werd aangekondigd door het schoolboekenpakket dat arriveerde voor Julia. Het net gekochte kaftpapier werd op tafel gelegd en samen kafften ze de boeken. Leonie had dat altijd wel een leuk werkje gevonden en ze constateerde dat ze dat kennelijk aan haar dochter had doorgegeven. Martijn zat erbij te kijken, zich in gedachten kennelijk voorbereidend op het komende jaar. Volgend jaar zou er voor hem ook zo'n boekenpakket komen, hij ging naar groep acht na de zomervakantie. Het onderwerp 'school' was door het boekenpakket direct bijna voelbaar aanwezig in huis. Leonie merkte dat haar kinderen er aan de ene kant nog helemaal geen zin in hadden, maar aan de andere kant ook weer wel. Dat herkende ze wel uit haar eigen jeugd. Vakantie was leuk, maar die zes weken in de zomer had ze altijd best heel lang gevonden. Na een week of vier had ze meestal wel weer zin in het nieuwe schooljaar gehad.

Ismay droeg inmiddels de verantwoording voor de aardbeienpot. Leonie's jongste had de plantjes met liefde geadopteerd. Ze gaf ze water als het warm was en iedere ochtend keek ze of er al aardbeitjes rijp waren om op te eten. Dan ging ze met een bakje en een schaartje naar buiten om heel voorzichtig de aardbeitjes af te knippen, om daarna trots weer binnen te komen en haar oogst te tonen aan wie het maar wilde zien.

54. Martijn weet een naam voor Dagmar's baby

Als afsluiter van de zomervakantie hadden Leonie's ouders hen uitgenodigd om te komen barbecuen. Halverwege de middag waren ze erheen gegaan en terwijl Julia lui in de zon lag en opa met Martijn en Ismay aan het voetballen was, troffen Leonie en haar moeder de voorbereidingen voor het eten.

"En ben je al een beetje aan het idee gewend dat je weer oma wordt?" vroeg Leonie haar moeder. "Ach ja, natuurlijk. Ik hoop dat het allemaal goed mag gaan en dat ze een oplossing vinden voor waar ze gaan wonen", zei haar moeder. Die was kennelijk nog onrustig over het feit dat Dagmar en Michiel nog niet samenwoonden. En dan was daar nog Demi natuurlijk. "Die baby wordt niet morgen geboren, mam, dat is voor die tijd heus opgelost", zei Leonie terwijl ze stukken meloen aan satéstokjes reeg. "Nee, dat is ook zo, het zal wel goedkomen", verzuchtte haar moeder. Leonie vond dat haar moeder altijd wel erg naar het negatieve keek, ze hoopte in ieder geval niet dat ze zelf zo zou tobben over de levens van haar kinderen als die ruim volwassen waren.

Even later kwamen Dagmar en Michiel de keuken in, zij waren ook uitgenodigd voor de barbecue. Dagmar droeg een papieren zak waarvan Leonie wist wat erin zat. IJs! "Deze moet even in de vriezer", sprak Dagmar terwijl ze naar Leonie knipoogde. "Verslaafd aan ijs?" vroeg Leonie. Michiel barstte in lachen uit. "Dat kun je wel zeggen ja! Ik sta bijna iedere avond bij de ijssalon voor mevrouw". "Ah, ik snap ineens hoe het kan dat je buikje al zichtbaar is", grinnikte Leonie. "Niks baby, het is gewoon ijs!" Dagmar probeerde zo onschuldig mogelijk te kijken. "Pas jij nou maar op", zei Leonie's moeder "straks moet het er ook allemaal weer af". Dagmar keek veelbetekenend naar Leonie, maar was duidelijk niet van plan haar ijsconsumptie te minderen. Michiel besloot ook niets te zeggen. Hij ging naar buiten, Leonie's vader helpen met het aansteken van de barbecue, dat was mannenwerk.

Toen iedereen na het eten met een grote bak ijs in de tuin zat en Michiel net uit de doeken had gedaan hoeveel ijs Dagmar wel niet at tegenwoordig, zei Martijn "ik weet al goede namen voor jullie baby! Vanille voor een meisje en Kaneel voor een jongen!" Dat bracht een wilde stroom ijssmaaknamen op gang die gebruikt konden worden voor de baby. "Strawberry Cheesecake" grinnikte Leonie nadat Koffie, Mokka en Citroen de revue al waren gepasseerd. "Hazel! Dat is een echte naam!" beëindigde Julia de discussie. "Hazel" Dagmar herhaalde de naam dromerig.

55. Leonie grijpt in

En toen brak het harde leven weer aan. Niks de badkamer voor zichzelf alleen als ze naar haar werk moest, terwijl de kinderen nog lagen te luieren in hun bed. Nu was iedereen weer actief op hetzelfde tijdstip. Ontbijtjes moesten gemaakt worden, er moest brood gesmeerd worden voor tussen de middag, om beurten werd er gebruik gemaakt van de douche. Ineens heerste er weer een strak regime in Leonie's appartementje. Leonie moest echt even schakelen. Julia en Martijn fietsten zelf naar school, Ismay werd door Leonie afgezet op weg naar haar werk. Leonie vond Ismay nog wat te jong om zelf naar school te fietsen en om Martijn nou de verantwoording te geven en haar met hem mee te laten fietsen? Ergens volgend voorjaar ofzo, dan zou Leonie wel met Ismay gaan oefenen en er werk van gaan maken dat ze zelf naar school ging fietsen. Het zou het leven wel wat makkelijker maken als dat wegbrengen en ophalen kwam te vervallen. Maar veiligheid boven alles! Ismay was er nu nog niet aan toe.

Ook het gedoe bij Erik over het brood smeren laaide weer op. Erik vond dat Julia hem best kon helpen bij de verzorging van haar jongere broertje en zusje, maar Julia dacht daar uiteraard heel anders over. Leonie had het even op zijn beloop gelaten, hopende dat het zou helpen als Julia duidelijk aangaf wat ze ervan vond, maar het ging er toch op lijken dat Erik ook zijn poot stijf hield en dus was het tijd voor Leonie om in te grijpen. Ze stuurde hem een emailtje: "Erik, ik begrijp van Julia dat ze met jou een conflict heeft over diverse zaken waarvan jij verwacht dat zij die doet voor Martijn en Ismay. Kunnen we het daar even over hebben?" Het antwoord kwam en kwartier later. "Dit is nu mijn huishouden en ik regel de zaken zoals ik het goed vind." Tja, dat had ze al verwacht. Leonie zuchtte eens diep. Wat te doen? Ze kon hem bellen vanavond, maar dan zou al snel het ene woord het andere halen. Dat schoot niet op. Ze besloot hem een tactische mail te sturen, waarin ze hem uitlegde dat Julia net zo goed een kind is en geen hulp in de huishouding. Dat de jongste twee prima zelf hun brood konden smeren of hun was in hun kast konden opruimen. Dat ze dat bij haar ook zonder problemen deden. In bedekte termen schreef ze hem dat ze vond dat Julia gelijk had, maar ze gooide er een sussend sausje over. Ze schreef dat zij haar jongsten ook weleens kleiner hield dan ze inmiddels waren, maar dat ze nu groot genoeg waren om dit soort taken zelf te doen.

Het werkte. Ze kreeg geen antwoord van Erik op haar email, maar toen Julia weer bij haar was, vertelde ze dat Martijn en Ismay nu zelf hun brood moesten smeren. Dat haar vader eigenlijk best verbaasd was dat ze dat zelf konden. Leonie glimlachte. Mooi! Weer een slag gewonnen. Leonie blij, Julia blij en uiteindelijk ook Erik blij.

56. Ilse heeft Leonie nodig

Op donderdag kwam Leonie net thuis toen ze een appje binnenkreeg, en nog één, en nog één. Tjonge, iemand had haar dringend nodig. Ze keek op haar telefoon en zag tot haar verbazing dat de berichtjes van Ilse waren, haar jeugd vriendin. "Hey Leonie, ben je vanavond thuis?" luidde het eerste berichtje. Het tweede klonk al wat dringender: "kan ik bij je langs komen?" Terwijl Leonie de berichtjes las, kwam er een vierde berichtje binnen, dat hetzelfde was als het derde: "please?" Jeetje, wat is er in hemelsnaam aan de hand met Ilse? Snel typte Leonie een berichtje aan Ilse, "Ik ben thuis, alleen, kom maar wanneer het jou uitkomt" en terwijl ze het zat na te lezen realiseerde ze zich dat het kennelijk echt dringend was en schreef ze erachteraan: "desnoods nu meteen". Leonie trok haar wenkbrauwen op. Nou, ze zou wel gaan horen wat er gaande was.

Ze zette haar boodschappentas op het aanrecht en wilde haar schoenen uitdoen toen ze haar telefoon alweer hoorde piepen. "Dan kom ik na het eten graag even naar je toe". Ilse weer. De paniek leek eruit te zijn. Leonie zette een pak yoghurt in de koelkast en pakte een snijplank voor de paprika, courgette en champignons die ze had gekocht. Ze hield van dit soort makkelijke eten, wat groenten snijden en in de wok bakken, kip erbij en wat rijst en voilà, een heerlijke éénpersoonsmaaltijd! Terwijl ze zat te eten gingen haar gedachten naar Ilse. Wat zou er aan de hand zijn? Ze wist wel dat het niet heel soepel ging in het huwelijk van Ilse, zou daar iets geëscaleerd zijn?

Om kwart over zeven ging de bel. Ilse stond met een wit gezicht voor de deur en Leonie kon zien dat ze gehuild had. "Ach schat, wat is er aan de hand?" zei Leonie medelijdend terwijl ze automatisch haar armen spreidde om Ilse een knuffel te geven. Ze zag aan Ilse dat ze vocht tegen de emoties, dat ze stoer wilde doen en iets zinnigs wilde zeggen, ze deed haar mond open, maar er kwam geen geluid, alleen een snik en terwijl ze zich door Leonie naar binnen liet meenemen, snikte ze even, wat meteen daarna overging in een huilbui die duidelijk al een tijdje was onderdrukt. "Vincent ... is vreemd gegaan." Daarna volgende de rest van de huilbui. Leonie hield haar vriendin tegen zich aan gedrukt terwijl er duizend gedachten door haar hoofd gingen.

57. Leonie's oren klapperen

Leonie had een grote pot thee gezet, koekjes en chocola op tafel gezet, maar de snoeperijen bleven onaangeroerd op tafel staan. Nadat Ilse uitgehuld was en zichzelf weer enigszins had herpakt, had ze het hele verhaal verteld aan Leonie. Hoe Vincent liet blijken zijn vrouw steeds minder aantrekkelijk te vinden en hoe hij steeds vaker naar andere vrouwen keek als ze ergens samen waren, hoe hij zich gedroeg ten opzichte van andere vrouwen. Vrouwen die jonger en aantrekkelijker waren dan Ilse. Vrouwen die gezellig kletsten en niet zeurden over de vuilnis en de afwas. Vrouwen die gevoelig waren voor het flirterige gedrag van Vincent. Via via had Ilse gehoord dat Vincent gezien was terwijl hij een andere vrouw zoende. Ilse was helemaal overstuur geweest en had Vincent die middag toen hij uit zijn werk kwam, geconfronteerd. Hij had met zijn mond open gestaan en Ilse kon bijna zien hoe zijn hersenen als een razende een verklaring aan het zoeken waren. Kennelijk had hij zich veilig en vrij gevoeld en er geen seconde over nagedacht dat Ilse het te weten zou kunnen komen. Hij had het afgedaan als "onzin", "niets voorstellend" en "het gebeurde gewoon". Hij had een slok teveel op gehad en hij had quasi nonchalant gezegd dat het niet meer zou gebeuren. Maar de tendens was vooral geweest dat Ilse het schromelijk overdreef en dat er niks was om zich zorgen over te maken.

"En hij zei nog iets anders", vertelde Ilse. "Ik denk dat hij dat zei om de aandacht van zichzelf af te leiden, en eigenlijk is het ook niks raars, ik bedoel, het is niet dat hij dat niet zou mogen, maar... hij zei dat Erik daar ook was, met een vrouw". Nu was het Leonie's beurt om even met haar mond vol tanden te staan. Ze herpakte zich. "Ja, van Erik is het geen vreemdgaan, als je dat zo zou willen noemen. We zijn gescheiden, hij mag doen en laten waar hij zin in heeft natuurlijk. Maar... ik sta er wel van te kijken eigenlijk", gaf Leonie toe. Ilse was dankbaar dat de aandacht even van haar was afgeleid en ze was blij dat Leonie redelijk nuchter reageerde op het bericht. "Tja, het moment kan natuurlijk komen dat hij een andere vriendin krijgt, of jij een vriend," zei ze tegen Leonie die een zuur gezicht trok. "Nee joh, daar heb ik helemaal geen zin in!" zei Leonie. "En Erik doet maar wat hij niet laten kan".

58. Leonie ligt te peinzen in bed

's Avonds in bed lag Leonie er nog lang over na te denken. Over de impact die het op Ilse had gehad dat haar man met een ander had gezoend. Was dat vreemdgaan? Of kon je dat woord pas gebruiken als iemand echt met een ander naar bed was geweest? Eigenlijk ga je al vreemd als je open staat voor intiem contact met een ander, zonder dat dat hoeft te gebeuren. Als je je emotioneel losmaakt van je partner. Is zoenen in een dronken bui ook vreemdgaan? Eigenlijk is het misschien wel onschuldiger dan verliefd worden op een ander terwijl je daar niets mee doet, want dan ben je emotioneel los van de partner terwijl zo'n zoen in een dronken bui misschien vanuit Vincent gezien wel echt onschuldig is. Maar onschuldig is het natuurlijk niet. Hij wilde kennelijk met een andere vrouw zoenen. En alleen al de impact die het op Ilse had, had grote indruk gemaakt op Leonie. Leonie hoopte maar dat Vincent ook geschrokken was van wat hij had aangericht met zijn 'stelde-niets-voor-zoen'. Want dat het voor Ilse heel veel voorstelde, kon hem toch niet ontgaan zijn.

En dan was er nog Erik. Erik met een andere vrouw. Eigenlijk had Leonie er nog geen seconde over nagedacht dat dit weleens zou kunnen gebeuren. Zelf was ze helemaal niet bezig met een nieuwe relatie. Ze had haar handen vol aan haar nieuwe leven zoals het was en genoot ze van de vrijheid die ze had als de kinderen bij Erik waren. En eigenlijk vond ze zichzelf heel erg stoer in haar eentje! Ze deed het toch maar mooi allemaal. Als ze eerlijk was, zag ze getrouwde vrouwen nu als afhankelijk. Gek maar waar, zo voelde ze het heel sterk. Ze verbaasde zich er zelf over, maar ze vond het wel even prima zo. Zij in haar eentje. Niemand om rekening mee te houden, behalve haar kinderen. Ze kon verder doen en laten wat ze zelf wilde. Ze had er ook echt geen zin in zich te verdiepen in een nieuwe man, met zijn eigenaardigheden. Ze had er helemaal geen zin in om aan een relatie te beginnen en er dan een paar maanden later achter te komen dat het toch niet was wat ze wilde. Het kostte zoveel tijd, zoveel energie. Nee, Leonie bleef lekker single! Zij redde het wel in haar eentje!

59. Mandy heeft een voorstel

Julia kwam zuchtend thuis uit school en gooide haar rugzak in een hoek.

"Wat is er aan de hand?" vroeg Leonie. "Dat stomme Duits, ik vind er niks aan", klaagde Julia. Ze zat nu in de tweede, wat betekende dat het vak Duits zijn intrede had gedaan. Leonie was enigszins verbaasd, Engels lag Julia wel en Frans, daar had ze haar dochter nooit over horen klagen. "Waarom is Duits zo erg dan?" vroeg ze. "Het is gewoon stom, het klinkt niet mooi, ik heb er gewoon geen zin in", zei Julia. "Als ik nou thee maak met wat lekkers, zullen we dan even samen oefenen?" Julia klaarde op. "Okay", zei ze, terwijl ze meteen rechterop ging lopen, alsof er letterlijk een last van haar schouders was gevallen. Ze ging naar haar slaapkamer terwijl Leonie thee ging zetten en er een reep chocola bij pakte. Even later zaten ze samen aan de eettafel woordjes te leren. Leonie genoot er wel van en voor ze het wist zat ze te vertellen over haar eigen lerares Duits, een wonderlijke vrouw die soms bijna de hele klas de klas uit stuurde. Binnen no time waren de woordjes geleerd. Leonie hoopte dat Julia het nu weer wat leuker zou vinden.

's Avonds ging de deurbel. Mandy stond voor de deur. "Hey!" begroette ze Leonie enthousiast, die al een stap achteruit zette om Mandy binnen te laten. Mandy droeg een plastic tasje dat ze aan Leonie overhandigde. "Ik heb een internationale vlucht en ben vijf dagen niet thuis. Dit lag nog in mijn koelkast en loopt zelfstandig rond tegen de tijd dat ik terug ben, heb jij er nog wat aan?" Leonie deed automatisch de tas open om er een blik in te werpen. Er zat een aangebroken beker aardbeienyoghurt in en een bak kwark. Ook zat er een plastic pakje in waar een paar stengels peterselie in zaten. "Ach welja, dat komt wel op hoor, dank je wel!", lachte Leonie. "Alleen die peterselie, ik weet niet of ik dat zal gebruiken, ik ben niet zo'n keukenprinses". "Echt niet? Ik vind koken heerlijk!" zei Mandy. "Het is echt een hobby, alleen... om alleen voor jezelf te koken is minder leuk". Ze keek Leonie even aan en kreeg kennelijk een geweldig idee. Leonie zag het aan haar ogen. "Hey, ik bedenk iets! Jij bent toch ook wel alleen, als je kinderen er niet zijn? Als we nou eens af en toe samen eten, dan kan ik voor ons tweeën koken!" Mandy wachtte het antwoord van Leonie niet eens af, zo enthousiast was ze. "Zijn er dingen die je niet lust?" Leonie lachte. "Ik lust alles wel, alleen vis, daar ben ik niet zo gek op. Ik vind het wel een heel leuk idee trouwens, maar dan wil ik ook een bijdrage leveren". "Welnee, dat hoeft niet, of je zorgt voor een toetje, of voor iets lekkers voor bij de koffie. Of voor een fles wijn ofzo. Maar... ik kan wel heel lekker vis klaarmaken hoor, zelfs als je er niet heel gek op bent. Je zult zien dat je mijn vis wel lust!" Mandy keek Leonie zelfverzekerd aan. Leonie schoot in de lach. "Nou, laat maar zien dan! Koffie maar?" Mandy knikte. "Lekker", zei ze.

Julia was er inmiddels bij komen zitten en terwijl Leonie koffie maakte, hoorde Julia Mandy uit over de verre oorden waar ze nu weer heen zou gaan. Julia was ervan onder de indruk dat Mandy een aantal dagen op de bestemming bleef en dan in een hotel verbleef, wachtend op de terugvlucht.

60. Leonie zit te appen

Leonie zat op de bank te appen met Dagmar over haar zwangerschap en de toekomstplannen toen Ismay naast haar kwam zitten. "Met wie praat je?" vroeg ze. "Met Dagmar", vertelde Leonie. "Ga je zo voorlezen?" vroeg Ismay. Leonie knikte. "Dat is goed, schat. Trek jij je pyjama vast aan en poets je tanden, dan kom ik er zo aan". Ismay huppelde de kamer uit. Leonie kletste nog even met haar zus via whatsapp. De misselijkheid vierde nog hoogtij bij Dagmar. Binnenkort mocht ze voor het eerst naar de verloskundige. Ze had Leonie gevraagd of die ook een keertje mee wilde, in een later stadium, want de eerste keer ging Michiel natuurlijk mee. Over de toekomst waren ze nog wat aan het stoeien. Ze wilden uiteraard gaan samenwonen nu er een kind op komst was, maar hoe dat er precies uit zou komen te zien, daar waren ze nog niet uit. Toen Ismay de kamer weer in kwam in pyjama en met gepoetste tanden, beëindigde ze het gesprek en ging met haar dochter mee om die een verhaaltje voor te lezen. Ismay was gek op het grote sprookjesboek. Als ze het kon beramen liet ze Leonie minimaal twee verhalen voorlezen. Vanavond viel de keuze op het verhaal van Assepoester. Leonie negeerde Ismay's smeekbede om een tweede verhaal, stopte haar dochter in en wenste haar een goede nacht.

Toen ze weer op de bank zat en haar telefoon pakte, zag ze dat ze een appje had van Ilse.

"Hoe is het met je?" vroeg ze haar vriendin. "Wel goed", antwoordde Ilse. "Vincent gedraagt zich voorbeeldig". Leonie snoof. Dat zal best, die was natuurlijk geschrokken van Ilse's ontdekking en de confrontatie met zijn misstap. Leonie vroeg zich af hoe lang deze periode van goed gedrag zou duren. Ze hoopte voor haar vriendin dat het een definitieve gedragswijziging was. "En hoe voel jij je daarbij?" vroeg Leonie. Het duurde een tijdje voor er een antwoord van Ilse kwam. "Tja, dat weet ik niet goed. Aan de ene kant wil ik erin geloven en vergeten wat er is gebeurd, maar dat kan natuurlijk niet. Ik ben bang. Ik ben bang dat het weer gebeurt, Leonie". Tja, dat was de wond die was geslagen. Het vertrouwen had een flinke deuk opgelopen en of die wond zou genezen en hoe snel en wat voor litteken er achter zou blijven, dat was de grote vraag. "Snap ik", antwoordde Leonie. Ze wist ook niet zo goed wat ze erover zeggen moest. "Je kunt ook altijd zelf een keuze maken natuurlijk", schreef ze tenslotte, maar voegde eraan toe "maar ik begrijp heus dat dat heel moeilijk is". Weer bleef het even stil. "Weet ik Leonie, maar dat wil ik niet. Dat kan ik niet, voor mijn kinderen. Jij bent daar voorbij, voor jou is het anders". Dat begreep Leonie heel goed. "Als je maar weet dat je altijd bij mij terecht kan, altijd! Ongeacht welke keuze je wel of niet maakt en of ik dat ook zou doen". Ze voegde een smiley toe met een hartje. Ilse antwoordde door dezelfde smiley terug te sturen.

61. Leonie heeft een eetafspraak

Leonie voelde zich de hele dag al licht en blij. Gek toch wat een verschil zoiets simpels kan maken! Vanavond ging ze bij Mandy eten. Ze had zich gisteravond uitgesloofd op een toetje, want dat vond ze wel leuk om te maken en ze wilde natuurlijk een beetje goed voor de dag komen bij Mandy, die het hoofdgerecht ging maken. Het gaf haar een zorgeloos en gelukkig gevoel. Heerlijk dat ze niet na hoefde te denken over avondeten en het gevoel dat iemand zich in de keuken voor je staat uit te sloven, Leonie genoot al bij voorbaat. Uit haar werk reed ze neuriënd naar huis, keek of haar make-up nog een beetje goed zat, spoot nog wat deo en haalde het toetje uit de koelkast. Het was een trifle geworden, één van haar succesnummers. Peer en perzik uit blik met ertussen laagjes mascarpone. Onderin verkrumelde bitterkoekjes met wat sinaasappelsap. Voilà. Ze had er vijf gemaakt, twee voor nu en nog drie voor als haar kinderen er morgen weer waren. Die waren ook gek op dit toetje. In de gang wierp ze nog een blik in de spiegel, haar haar zat ook nog goed. Ze moest glimlachen om zichzelf. Het leek wel of ze een date had!

Ze belde aan bij Mandy die de deur open deed, gekleed in een strakke spijkerbroek met een roze satijnen bloesje en daar overheen een hip keukenschort. "Kom binnen!" zei Mandy terwijl ze naar voren boog om Leonie een kus op haar wang te geven. Leonie liep achter haar aan naar de keuken en stak de twee trifles naar voren. "Zal ik deze in de koelkast zetten?" vroeg ze Mandy, die alweer achter het fornuis stond. "Goed plan. Ziet er goed uit. En jij vindt jezelf geen keukenprinses?" lachte Mandy. "Neuh", zei Leonie, "veel mee dan dit kan ik ook niet hoor". "Ik denk dat het meevalt", grinnikte Mandy. Ze stond in een pan te roeren en Leonie probeerde te kijken wat erin zat. Spruiten! O jeetje, die had ze al in geen jaren gegeten, maargoed, ze had gezegd dat ze in principe alles lustte. Mandy zag haar gezicht en moest al lachen. "Deze spruiten lust je wel hoor", stelde ze Leonie gerust. "Spruiten met zoete aardappel en kip, komt goed. Recept van een kennis van me, zij is foodblogster".

62. De Mandy fanclub

En goed kwam het zeker. Leonie genoot van het eten, het was precies goed gekruid, ze had het idee dat ze in een sterrenrestaurant zat. En dat op een gewone doordeweekse dag. De trifle ging er ook goed in. Mandy gaf haar complimenten. "Hou op hoor, dit is het simpele werk, alhoewel het voor mij een hoogstandje is", zei Leonie. "Je vindt het gewoon niet leuk om te koken, dat wil nog niet zeggen dat je het niet kan", concludeerde Mandy. Zo was het ook wel. Echt leuk had ze het nooit gevonden om te koken, vooral omdat het iedere dag 'moest', maar drie kinderen hadden ook niet bijgedragen aan haar kookplezier, altijd was er wel één die commentaar had.

Mandy verdween naar de keuken waarna Leonie even later de 'ploing!' van de magnetron hoorde. Voordat ze haar wenkbrauwen kon fronsen was Mandy alweer terug met een schaalje met daarop warme vingerdoekjes! Kijk, dat was nog eens luxe! Leonie pakte een doekje en wreef die over haar handen. De geur die eraf kwam, was heerlijk. "Stewardess zijn heeft zo zijn voordelen", glimlachte Mandy.

Mandy had een mooie koffiemachine die een heerlijke cappuccino maakte en zo zaten ze nog wat na te tafelen. Leonie voelde een soort bewondering voor Mandy en ze moest wel een beetje om zichzelf glimlachen. Ze had Julia ervan beschuldigd de voorzitter te zijn van de Mandy fanclub, maar zelf voelde ze zich ook op een bepaalde manier tot haar aan aangetrokken. De energie die Mandy uitstraalde werkte als een magneet. Ze was zo enthousiast en licht, als een soort zon. Leonie vond het prettig om in Mandy's buurt te zijn. Het verbaasde haar dat Mandy niet massa's vrienden had. Eigenlijk hoorde ze Mandy ook nooit over familie. Haar nieuwsgierigheid gebod haar daar eens naar te vragen.

"Woont jouw familie eigenlijk in de buurt?" vroeg Leonie een kwartiertje later zo nonchalant mogelijk. Direct zag ze een verandering in de uitdrukking op Mandy's gezicht. Twee seconden was het stil. "Nee, ze wonen ver weg en ik heb al heel lang geen contact met ze", zei Mandy kil. Leonie wist niet goed wat ze nog moest zeggen en Mandy leek zich te realiseren hoe haar boodschap overkwam. "Sorry lieverd, daar kun jij niks aan doen. Het is gewoon zo dat ik niet de leukste familie heb. Ik ben anders dan zij, dat heb ik mijn hele leven gevoeld en op een gegeven moment was ik zo ver dat ik het contact heb verbroken en daar heb ik nog geen spijt van gehad. Ik heb ook geen behoefte erover te praten, dus laat dat maar". "Sorry dat ik ernaar vroeg" zei Leonie, die spijt had van haar nieuwsgierigheid. "Nee, niks aan de hand, het is een normale vraag. Ik heb alleen geen normale familie". Mandy leek zich te hebben herpakt en ging verder over iets heel anders.

63. Dagmar vraagt Leonie om raad

Zaterdagochtend stond Dagmar ineens weer voor de deur. “Ga je mee naar de markt?” vroeg ze haar zus. “Ja, dat vind ik wel gezellig”, zei Leonie “even mijn jas en een tas pakken”. Leonie voelde zich blij. Gezellig, met haar zus naar de markt, dat was in geen jaren voorgekomen. Zo’n scheiding had toch ook zijn voordelen. Normaal gesproken had Dagmar geen inbreuk willen maken op de routine van het gezin en zou Leonie dingen samen gedaan hebben met Erik, maar nu was ze alleen en konden ze gezellig samen op pad. “Is Michiel er niet?” vroeg ze voor de zekerheid. Ze wist dat Michiel op zaterdag vaak sportte of andere bezigheden had. Dagmar en Michiel woonden ook niet samen, dan had je dat wellicht ook sneller. “Nee, die is sporten”, bevestigde Dagmar. En dus slenterden ze samen over de markt. Leonie hield ervan. Lekkere broodjes kopen bij de broodkraam, kaas bij de kaasboer. Ze bleven even staan bij een kraam die schoenen verkocht. “Dat zijn lekkere schoenen,” concludeerde Dagmar, “ik denk dat ik die wel wil. Met die buik straks, dan zijn makkelijkere, iets stevigere schoenen wat praktischer dan die hakken.” Dagmar had altijd een voorkeur voor hakken gehad. En dus keken ze samen op de kraam en uiteindelijk verdween er een paar lichtblauw suède-achtige stevige stappers in de tas van Dagmar, nadat de verkoper haar er veel plezier mee had gewenst. “Zullen we nog even koffie drinken?” vroeg Leonie. “Zullen we dat anders bij mij thuis doen?” vroeg Dagmar. “Dat is prima”, zei Leonie. Ze liepen met al hun tassen terug naar hun fietsen.

Dagmar zette twee koppen thee op tafel en haalde een pak koekjes, dat ze op de markt had gekocht, uit haar tas. Het was thee geworden, Leonie was solidair geweest met haar zus, die nog steeds misselijk werd van de geur van koffie. Ze keek rond in de gezellige woonkeuken van Dagmar’s flatje. Ze was hier al een tijd niet geweest, in beslag genomen door haar eigen besognes. Dagmar woonde hier al jaren, in dit kleine flatje. Samen met Demi, die op zaterdag bij de supermarkt werkte. “Ik wil jou iets vragen”, begon Dagmar aarzelend. “Hoe zie jij het nou? Mijn zwangerschap, het samenwonen straks met Michiel, en Demi? Ik weet gewoon niet zo goed hoe ik het moet doen. Hoe het goed is voor iedereen. Ik wil niets liever dan samen met Michiel een huis kopen en daar de baby laten opgroeien. En ik wil Demi niet het huis uit jagen, we zijn al die jaren saampjes geweest. Wat wij hebben samen, is niet zomaar een moeder-dochterband. Demi wil niet met Michiel en de baby in één huis, dan voelt ze zich teveel, maar ik wil zo graag een gezin zijn met allebei mijn kinderen straks. Ik wil dat Demi écht een zus is voor de baby en ik heb het gevoel dat ze dat niet zo voelt als ze niet bij elkaar in huis wonen. Ik heb straks twee keer een gezin gehad, één keer als alleenstaande moeder met Demi en straks met Michiel en de baby en dat wil ik eigenlijk niet.”

64. Dagmar heeft een deadline

Tja. Het was best een lastige situatie. Leonie begreep heel goed dat Dagmar het lastig vond om het voor alle partijen goed te doen. "Hoe denkt Michiel erover?" Had ze haar zus gevraagd. Die had er uiteraard ook iets over te zeggen. "Michiel laat dat eigenlijk aan mij over. Hij en Demi gaan best goed samen", zei Dagmar, "maar het is niet haar vader natuurlijk. En Michiel heeft altijd alleen gewoond, dus ik ben wel een beetje bang dat het een beetje teveel van het goede is als we straks ineens met zijn vieren in één huis wonen." Dagmar zag er ineens wanhopig uit. Leonie pakte over de tafel heen Dagmar's hand beet. "Ik begrijp je wel", sprak ze haar zus toe. "Het is allemaal een beetje veel, dit had je niet zo gepland en nu is er ook nog een deadline, want dat kind komt eraan!" Leonie knikte in de richting van Dagmar's beginnende buikje. Dagmar knikte. "Maar Michiel laat de keuze dus aan jou, dat is natuurlijk heel erg goed. Demi heeft laatst tegen mij gezegd dat ze niet bij jullie gaat wonen als de baby er is, dat ze dan op kamers gaat, dus ik denk dat het wel opgelost gaat worden". Dikke tranen biggelden over Dagmar's wangen. "Ik weet dat je het allemaal goed wil doen voor iedereen" zei Leonie, "en dat doe je ook. Deze situatie is er nu eenmaal, daar heb jij ook niet voor gekozen, Demi begrijpt het heus". Leonie zag een klein glimlachje op Dagmar's gezicht. "Het komt echt goed. Ga je bij Michiel wonen? Hebben jullie daar al een idee over?" Dagmar veegde de tranen weg met de rug van haar hand.

"Uiteindelijk willen we een huis kopen, samen" zei Dagmar, "maar ik denk niet dat dat allemaal lukt voordat de baby er is. Tot die tijd gaan we dan waarschijnlijk bij hem wonen. Of bij mij. Dat ligt ook aan wat Demi wil en gaat doen". "Heb je het al met Demi besproken?" vroeg Leonie. "Nou, eigenlijk nog niet echt concreet. Ik kreeg het niet duidelijk in mijn hoofd en ik ben bang dat ze zich afgewezen voelt. Maar ik denk dat ik dat vanavond maar even ga doen". "Goed zo", zei Leonie "Ik denk dat zij er ook mee in haar hoofd zit en er misschien onzeker over is. En wat je zegt, je hebt wel een deadline in je buik". Nu moest Dagmar weer lachen. "We zijn nog op zoek naar een naam, Deadline.... het begint ook met een D, dan houden we die traditie tenminste in stand!"

65. Leonie's moeder is woedend

De volgende dag, op zondag, ging rond het middaguur Leonie's telefoon. Dagmar. Meestal appte Dagmar wel, ze belde eigenlijk zelden. Leonie nam haar telefoon op en hoorde al direct dat het aan de andere kant van de lijn helemaal mis was. Ze hoorde Dagmar huilen en hield haar adem in voor het nieuws dat ze te horen zou krijgen. "Nu is mama woedend op me", snikte Dagmar. "Hè, wat is er aan de hand dan?" vroeg Leonie. "Ik had zo'n goed gesprek met Demi gisteravond. Ze begrijpt het en ze wil graag op kamers gaan, dus we hadden afgesproken dat ze daar rustig naar gaat zoeken en dat we in de tussentijd wel een oplossing vinden. Tot de baby er is, blijft het gewoon zoals nu en als Demi eerder iets vindt, trek ik bij Michiel in, denk ik. Dus we waren allebei helemaal blij. Heb ik vanochtend mama aan de telefoon en die wordt me toch een partij boos! Ze beschuldigt me ervan Demi uit huis te jagen en nu wil ze dat Demi bij hen gaat wonen! Ze zegt dat ik een slechte moeder ben en alleen nog maar aan Michiel en de baby denk. Maar zo is het helemaal niet en Demi weet dat ook!" Het snikken was nu overgegaan in boosheid. "Tjemig", zuchtte Leonie, die ook even niet wist wat ze ermee aan moest. Aan de andere kant van de lijn was het nu ook even stil.

"Wat moet ik hier nou weer mee?" klonk het nu met een klein stemmetje. "Ja, inderdaad, wat moeten we hier nu mee? Was papa niet thuis?" vroeg Leonie. "Dat weet ik niet, hij was in ieder geval niet in de kamer, anders had hij wel ingegrepen", zei Dagmar. Daar was Leonie het mee eens. Dagmar en Leonie waren allebei echte vaderskinderen, hun moeder kon soms zo vreemd kil reageren, terwijl het een lieve, hartelijke vrouw was. "Mama is bang dat Demi gekwetst wordt en je weet hoe ze met Demi is. Kom niet aan Demi", verklaarde Leonie. "Ja, dat weet ik wel, maar ik wil ook het beste voor Demi en Demi weet dat. Er is niks aan de hand", zei Dagmar wanhopig. "Alleen mama is het er niet mee eens", zuchtte Leonie. "Als we samen nou eens naar ze toe gingen", stelde Leonie voor. "Is Demi thuis?" "Nee, die is een dagje weg met een vriendin", zei Dagmar. "Oké, nou, dat is misschien ook beter. Zullen we er anders meteen maar even heen gaan?" vroeg Leonie. Het leek Dagmar een goed idee en dus spraken ze af een half uur later bij het huis van hun ouders te zijn.

Leonie is een vrouw van tegen de veertig, ze zou je buurvrouw kunnen zijn. Ze is net gescheiden en verhuisd naar haar eigen appartementje, waar ze een nieuw leven opbouwt, samen met haar drie kinderen waarover ze het co-ouderschap deelt met haar ex-man.

'Het verhaal over Leonie heb ik gedeeltelijk geschreven uit mijn eigen ervaringen. Echter, na verloop van tijd komen de personages tot leven en lijken ze soms andere wegen in te slaan dan ik zelf van plan was. Andere wegen dan mijn eigen ervaringen beslaan. Het is erg leuk, en leerzaam, om daarin mee te gaan en die andere wegen te ontdekken.' (aldus de schrijfster, Marjolein)

Deze PDF bevat aflevering 26 t/m 65 van het vervolgverhaal over Leonie. De andere afleveringen zijn te vinden op de website van de schrijfster:

marjoleinschrijftover.nl